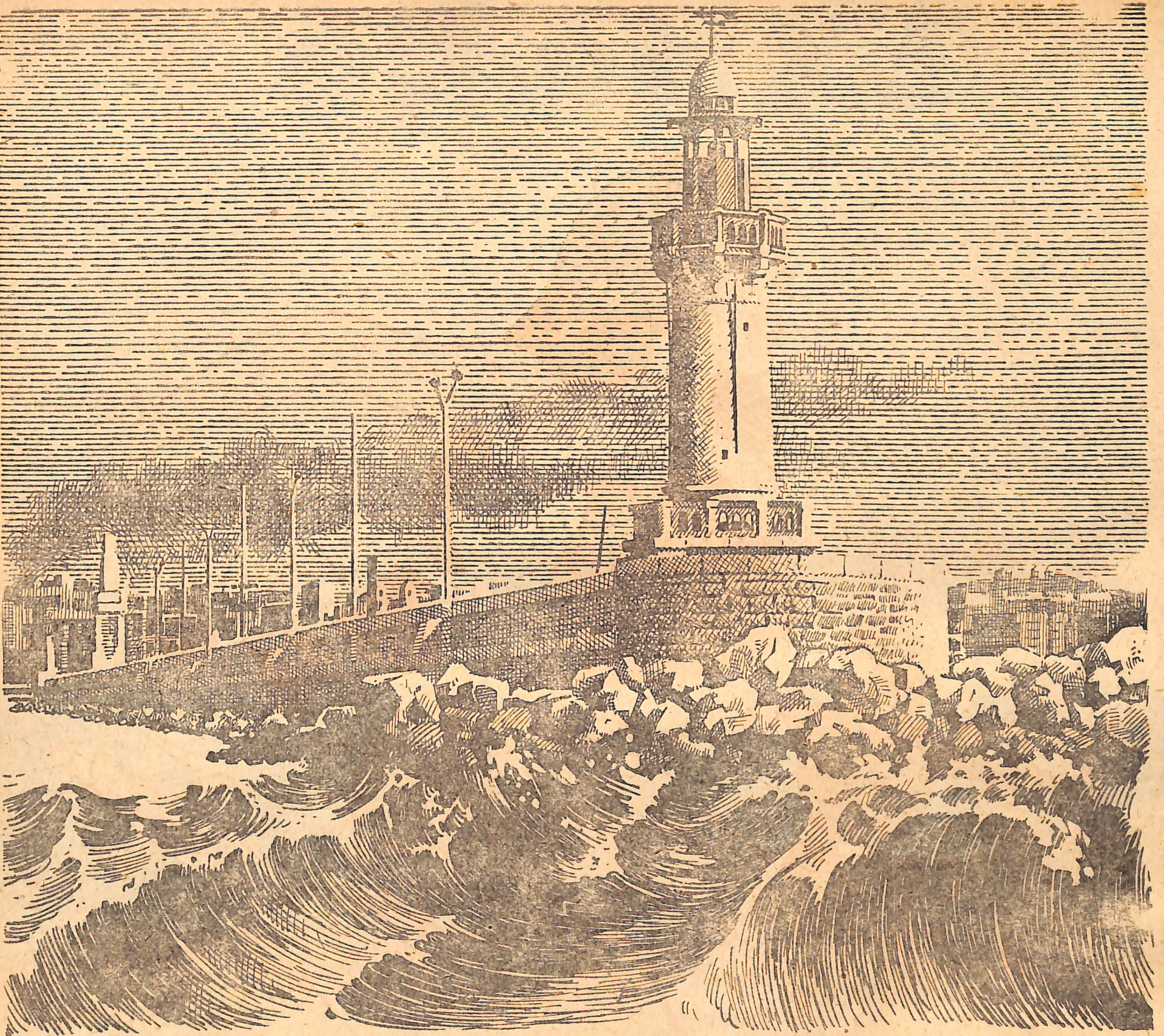
Akbaba

"Plâjlarda hırsızlıklar çoğalıyor." Gazeteler.

— Poliiiis!..

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

Tasarruflarınızı 10 Ağustosa kadar İş Bankasında toplıyarak yılın üçüncü çekilişine katılınız:

Bu çekilişte:

15 Apartman Dairesi
2 adet 100.000 lira
25 adet 5.000 lira
25 adet 1.000 lira
ve 3300 kişiye çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

d - 719

Faal. 577/21

Akbaba

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Övmen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 488 — Yıl : 38
20 Temmuz 1961
Telefon : 22 18 11

※

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Bile, Bile Lâdes!

DİKKAT ediyor musunuz?.. Son günlerde, define arayıcılarına taş çıkartacak bir çaba ile turist aramaya çıktık!

Güzel yurdumuza yabancılar gelsin istiyoruz. Yesinler istiyoruz, içsinler istiyoruz, paracıklarını bırakıp güle güle gitsinler istiyoruz.

E, bunun için ne lâzım?.. Propaganda... Hemen başladık... Radyoda vecizeler:

— Turist döviz getirir, döviz refah getirir!..

Parmağımız ağzımızda kaldı değil mi?.. Ne lâftır bu!..

Duvarlarda, vitrinlerde siyahlı kırmızılı vecizeler:

«Turist, petrolden kıymetlidir!»

Bu, ötekinden de parlak... Niye altın yaldızla yazmamışlar acaba?..

Hazır kalem elimdeyken bir tanecik de bendeniz hediye edeyim:

«Turist giren memlekete yokluk giremez!» Nasıl?.. Beğendiniz mi?.. İsterseniz, bir çırpıda bu sayfayı doldururum... Ama, merak ettiğim bir şey var: Kime söylüyoruz bunları?.. Almanlara mı?.. Fransızlara mı?.. Amerikalılara mı?.. İtalyanlara mı?.. Yoook, vatandaşlara! Kendi vatandaşlarımıza! Ahmet'lere, Mehmet'lere, Hasan'lara...

«Turist döviz, döviz refah getirir» miş!.. Peki, bu lâf ne getirir?..

Haaa, doğrusunu söyliyeyim: Bu lâf, getirmez, götürür: Kâğıt parası götürür, mürekkep parası götürür, klişe parası götürür, baskı parası götürür... Ve... Ve bir tek dolar, bir tek frank, bir tek mark, bir tek lira getirmez!

Başka memleketler propaganda yapmıyorlar mı?.. Yapıyorlar, elbet yapıyorlar. Ama kendi radyolarında, kendi duvarlarında, kendi dergilerinde değil. Yabancı radyolarda, yabancı duvarlarda, yabancı gazetelerde, yabancı mecmualarda... Geçen gün, galiba Paris Match'da Yunanistan'ın böyle bir resimli reklâmı vardı: Su yüzünde beyaz gölgesi kırışmış, küçük bir yelkenli Fransızları, güneşe, denize ve eski eserler dünyasına çağırıyordu!

Bunun bir başkasını, Almanların meşhur Nue dergisinde gördüm.

Ama, Yunanistan'a asıl turizm propagandasını kim yaptı, biliyor musunuz?.. Bayan Kennedy!.. Son Viyana yolculuğundan kocası Amerika'ya dönerken o Atina'ya uçtu... Sonra?.. Dünya basınında bedavadan milyarlık haberler, röportajlar, fotoğraflar!

Bize gelince: Markiz Pastahanesinin sinekli duvarında kırmızı - siyah bir karton:

«Turist döviz getirir, döviz refah getirir!»

Ben size bir şey söyliyeyim mi?.. Acaba şu turistten de, dövizden de, refahtan da şimdilik vazgeçsek nasıl olur?..

Gelmezler ya... Ama hiç düşündünüz mü?.. Ya gelirlerse ne yaparız?..

Dünkü pazar günü, sahil yoliyle Yeniköy'e giderken utandım gördüklerimden, utandım: Hisar'ların çayır çevresi, bir hırpani panayırı olmuştu... Yemyeşil tarhların üstüne yüzükoyun serilmiş uyuyan yamalı pantalonlar, yırtık mintanlar, yanık tabanlar mı istersiniz?.. Islak donları kıçlarına yapışmış yüzgeçler mi istersiniz?.. Bir sefalet, bir felâket... Bir... Bir... Ne söyliyeyim bir rezalet ki, utanmak az geliyor insana!

Yazlıklarda değil, Nişantaşı, Teşvikiye sırtlarında sivrisinekler kaç gündür saz çalıyor... Buna mı gelsin turist?

Yüzümüzü yıkayacak su yok... Buna mı gelsin turist?

Ekmek, evet ekmek —Avrupalı insanın alıştığı— o beyaz, o çıtır çıtır ekmek yok... Buna mı gelsin turist?

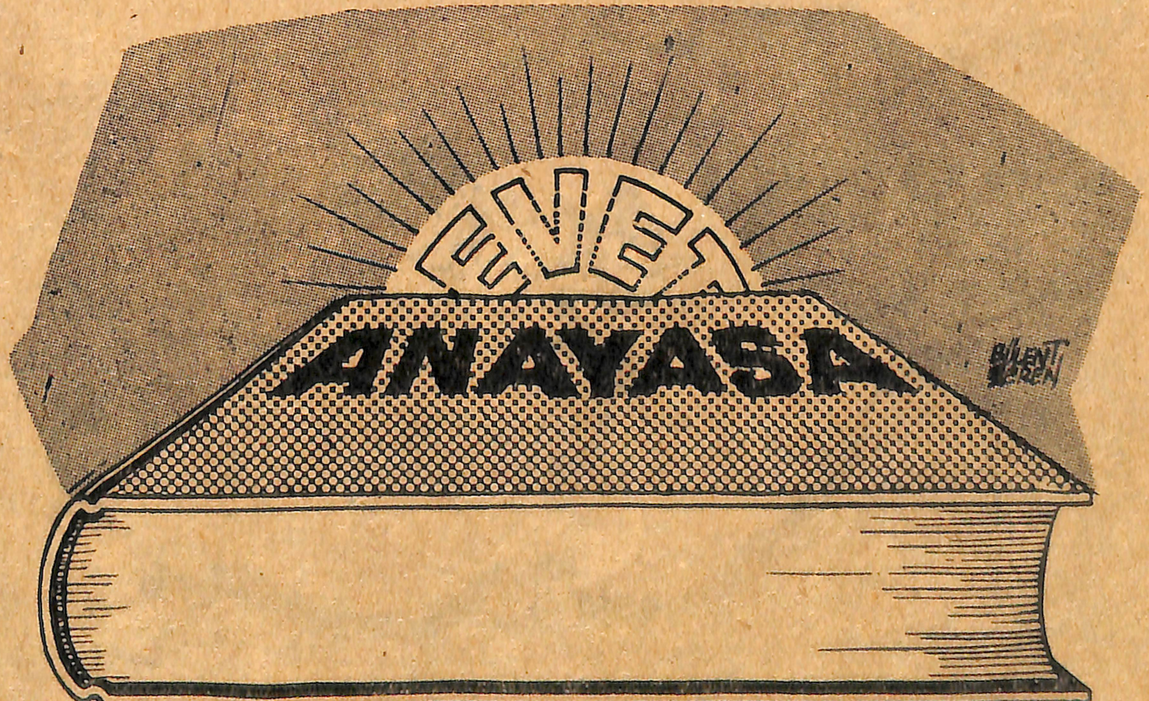
Gelmiyeceğini biliyoruz... Vallahi biliyoruz... Yoksa çağırır mıyız hiç?

Yusuf Ziya ORTAÇ

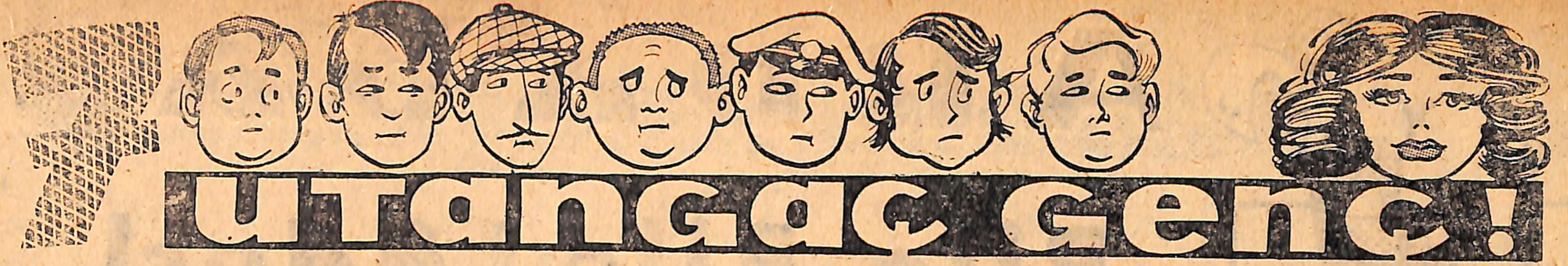
Amerikan modası

İç çamaşırında, Amerikan modası... Buz dolabında, çamaşır makinesinde Amerikan modası... Aşkta, izdivaçta Amerikan modası... Derken, Çenberlitaş'ta güpegündüz bir banka soyuldu.

Hah, şimdi Amerikan modası tamam oldu artık!

«Güneş ufuktan şimdi doğar,
«Yürüyelim arkadaşlar!...»

REMZİYE semtin en güzel kızıdır. Ama güzelliğinin hiç farkında değilmiş gibi davranır. Belki de bu davranışı yoksulluğundan ileri geliyor. Güzelliği ölçüsünde giyimi kuşamı olsa, çok erkeklerin başını döndürebilirdi. Bu yoksul kılığı onun güzelliğini daha da çok belirtiyor.

On dokuz yaşındadır. İlkokuldan sonra okuyamamıştır. Bir dokuma fabrikasında çalışmaktadır. Arkadaşlarının çoğu gibi oynak, fındıkçı değildir. Güzel olduğunu bilmesi yüzünden, kendisini sürekli korumak zorunda kalmıştır. Böylece de soğuk bir kız olduğu uyarımını verir.

Bir sabah erken saatte işine giderken, karşıdan da mahallenin delikanlılarından Sabahattin geliyordu. Sabahattin yirmi üç yaşında, askerliğini yeni bitirmiş bir şofördür, bekârdır. Hayatında haylazlıkları pek olmamıştır. Terbiyeli, hattâ utangaç bir gençtir.

Karşıdan Remziye'nin geldiğini görünce, yüreği coşkunlukla çarpmaya başladı. Bakışlarını kızdan başka yanlara çevirdi. Ona gözlerini dikip bakmaktan bile utanmıştı. Kız yanından geçip giderken onu hiç görmemiş gibi davrandı, başını yere eğip yürüdü.

O gün akşam üzeri, Sabahattin arkadaşı Cemal'le birlikte evlerinin bulunduğu sokağa sapınca, yine karşıdan gelen Remziye'yi gördü. Ama bu sefer başını yere eğmedi, gözlerini ondan çevirmedi. Sabahattin de, Cemal de gözlerini dikip güzel kıza baktılar. Üstelik ortada gülünecek hiçbir şey yokken sesli sesli güldüler de... Kız yanlarından geçip gittikten sonra da, dönüp dönüp Remziye'yi arkadan seyrettiler.

Cemal yeni evli, kendi halinde bir gençti. Oda yalnızken yolda Remziye ile karşılaşır, ama başını çevirip kıza bakamazdı. Hattâ onunla gözgöze gelecek olsa, çok utangaç insanlar gibi yüzü kızarırdı. Ama şimdi iki arkadaş birlik olunca, eski çekingenliği kalmamıştı.

Ertesi sabah Sabahattin bir evde kiracı oldukları şoför Halit ile birlikte sokağa çıkmışlardı. Az ötede Cemal ile karşılaştılar. Üç arkadaş yollarında giderlerken, Remziye'nin de köşeyi dönüp kendilerine doğru geldiğini gördüler. Şoför Halit, kırk yaşlarında, evli ve üç çocuk babası idi. Kız, onlara on adım kadar yaklaşınca üç arkadaş durdular, Remziye'yi yukarıdan aşağı, aşağıdan yukarı süzdüler. Önce Sabahattin, sonra da öbürleri ıslık öttürdüler. Bu gösteri karşısında Remziye'nin ayakları dolanacak gibi oldu. Başı önünde yanlarından geçti. Üç erkek, kızın arkasından ıslık öttürüyorlardı. Şoför Halit, kızın dalgalanan kalçalarına bakarak:

— Vay anam vay!... diye seslendi.

Oysa Remziye'yi çok zamanda sokakta görür, kızın yüzüne dik dik bakamazdı bile...

Bir cumartesi öğleden sonra mahalle kahvesinin önünde, Sabahattin, Cemal, Halit, bir de onsekiz yaşlarında bir lise öğrencisi olan Turgut, sandalyeleri sundurmanın altına atıp oturmuşlar, yârenlik ediyorlardı. İşinden dönmekte olan Remziye'yi ilk gören Cemal olmuştu. Kızı görünce bir ıslık öttürdü. Dört arkadaş yerlerinden kalkıp kızın yoluna çıktılar. Remziye önlerinden geçerken Sabahattin:

— Yavrum!... diye iç geçirdi.

Halit:

— Seni çıtır çıtır yemeli... dedi.

Cemal:

— Hey kurban olduğum Allah!... diye bağırdı.

Remziye gözden kayboluncaya kadar arkasından lâf attılar.

Bu dört arkadaş, Maliye'de yeni bir memur olan Atillâ'yı da alıp bir gün Stadyoma maç seyretmeğe giderlerken, yine Remziye ile karşılaştılar. Kıza ıslık öttürdüler, lâf attılar, tam yanlarından geçerken de Sabahattin bir omuz vurup Cemal'i kızın üstüne itti. Bu hareket öbürlerine daha çok cesaret verdiğinden Halit de Remziye'nin çıplak ensesini okşadı. Atillâ:

— İyi muz!... Ye beni yavrum!... diye bağırarak kızın önünde durdu.

Oysa Remziye'yi tek başına gördüğü zamanlar, başını çevirip bakamazdı bile...

Remziye, çapkınların ellerinden kurtulmak için yana sıçradı, sonra hızlı adımlarla onlardan uzaklaştı.

Bir zaman lâf atarak kızın arkasından gittiler.

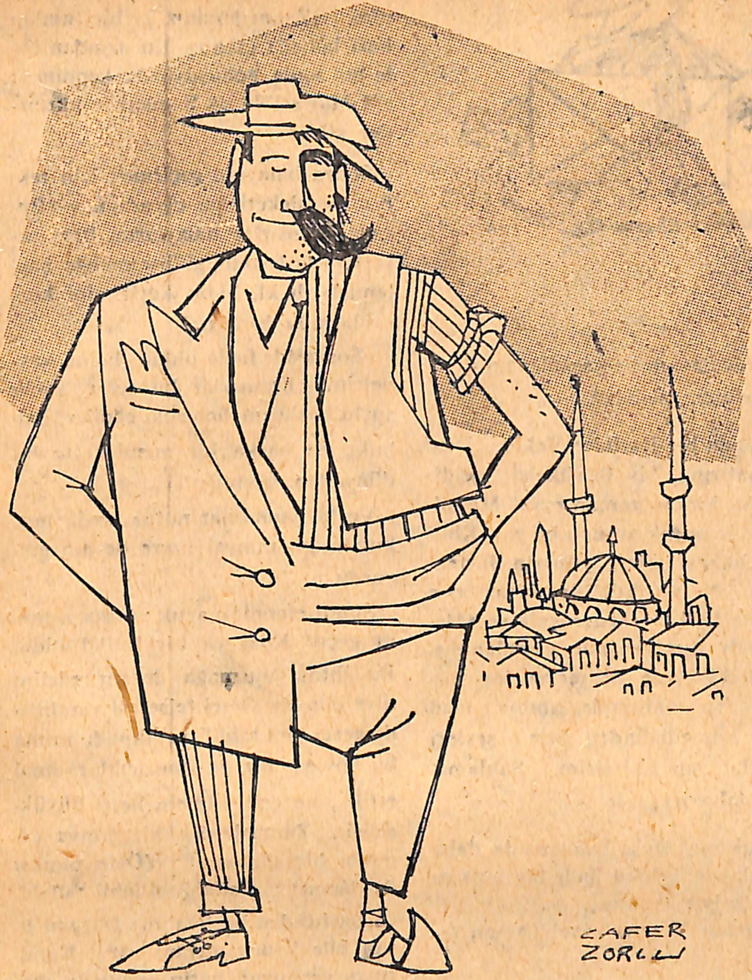
Mahallenin altı delikanlısı bir gece sinemaya girmek için Beyoğlu'nda geziniyorlardı. Bu sefer aralarına altıncı arkadaş olarak, dok işçisi Yusuf da katılmıştı. Kalabalık arasında giderlerken önlerinde Remziye'yi gördüler. Altı arkadaş kızı kuşattılar. Biri saçını elliyor, biri çimdikliyor, biri kızın kabasını el-

Seçimler ekimin ilk yarısında yapılacak. (Gazeteler)

— Eeeh, ekim başladı...
— Allah vere tohumlar bozuk olmasa!

İstanbulun yarısı taşralı. (Gazeteler)

İstanbullu!

liyor, bir yandan da olmadık sözler söylüyorlardı. Yalnız başınayken Remziye'yi görünce yolunu değiştirecek kadar utangaç olan Yusuf işi büsbütün azıtarak el atmayı çok ileri götürmüştü. O gece Remziye bu altı azgının elinden zorlukla kurtulabildi.

Büyük olay, bir yaz akşamı oldu. Bu altı arkadaşa o gece Kabzımal Murat da katılmıştı. Saat 21 suları idi. Mahalle kahvesinin önünde arkadaşlar ayakta konuşup şakalaşıyorlardı. Şoför Halit de arabasiyle gelmiş, taksiyi yola bırakıp arkadaşlarına katılmıştı.

Sokak lâmbasının ışığı altına gelen kızı tanıdılar: Remziye... Kız da erkekleri görmüş, onları görür görmez de geriye dönmüştü. Altı erkek ıslık öttürerek, lâf atarak Remziye'nin arkasından gittiler ve ona yetiştiler. Karanlıkta kızı kıstırmışlardı. Çimdikleyip mıncıklıyorlardı. Hattâ Murat, Remziye'yi zorla öpmüştü bile... Remziye çırpındı, kurtulamadı, bağırmak istedi. Sabahattin birden kızı kucaklayıp koşmağa başladı. Hep birden taksiye koşup, Remziye'yi içine attılar ve arabaya doluştular. Halit arabayı sürdü. Remziye'nin feryadı gecenin karanlığında uzadı, sonra kayboldu.

Ertesi gün yakalanan yedi erkek, bu işi nasıl yapabildiklerini bir türlü kendi kendilerine açıklıyamıyorlardı. Çünkü hepsi de teker teker terbiyeli, ahlâklı, utangaç insanlardı.

Falan - Filân

Bir ilân

Hayriye hanımın maşallahı vardır. Enine boyuna vardakosta bir hanım. Göğüsler deseniz birer küçük dağ. Bir gün komşusu Lûtfiye hanımla hem gevezelik ediyor, hem de küçüğü emziriyordu ki odaya Lûtfiye hanımın dört yaşındaki oğlu girdi. Oğlan manzarayı görünce şaşırdı. Ve hemen annesine sordu:

— Anneciğim, bu bebek o koca et parçasının hepsini yiyecek mi?

Açık Mektup:

Ahmet Emin Yalman'a

Yazan : Akbaba

Pirimiz, üstadımız!

Yine akıl, bilgi ve tecrübe hazinenizden, milyonlar değen öğütlerinizi, bilginlerimize, politikacılarımıza dağıtmaya başladınız: Başta profesör Ali Fuat Başgil olmak üzere, profesör Nihat Erim, profesör Fahreddin Kerim Gökay ve Osman Bölükbaşı ile Ekrem Alican kısmetlerine düşenleri aldılar!

Gerçi, profesörlere ders, politikacılara öğüt, tam «tereciye tere satmak» sayılırsa da, bu, zat-ı âliniz gibi Türk basınının «Nasihat Dede» si sayılacak bir ünlü kişi için değildir.

Eski bir şairimiz:

«Ey âferiiin, sen ne tükenmez hazinesin!»

Demiş. Eğer şair bu mısraı yazdığı zaman sizi tanımış olsaydı «âferin» yerine, eski dilde «nasihat» anlamına gelen ve aruz veznini de bozmayan «nush-u pend» sözünü kullanır:

«Ey nush-u pend sen ne tükenmez hazinesin!»

derdi...

Sizin, galiba nasihat edemediğiniz tek kişi vardır: Atatürk!.. Doğrusu, şimdi çok merak ediyorum. Acaba karşısında tesbih böceğine dönmeseniz, ona ne nasihatler ederdiniz üstad?..

İlk hatırıma gelen, artık unutur gibi olduğunuz Büyük Kabine'dir: Hani, Hamidiye kahramanı sayın Rauf Orbay, Ali Fuat Cebesoy ve arkadaşlarından kurmak istediğiniz Büyük Kabine!..

Eğer bu kabineyi kurdurabilseydiniz, üç gün sonra, hepimizin parmağı, muhakkak şaşkın Ermeni gibi ağzımızda kalırdı.

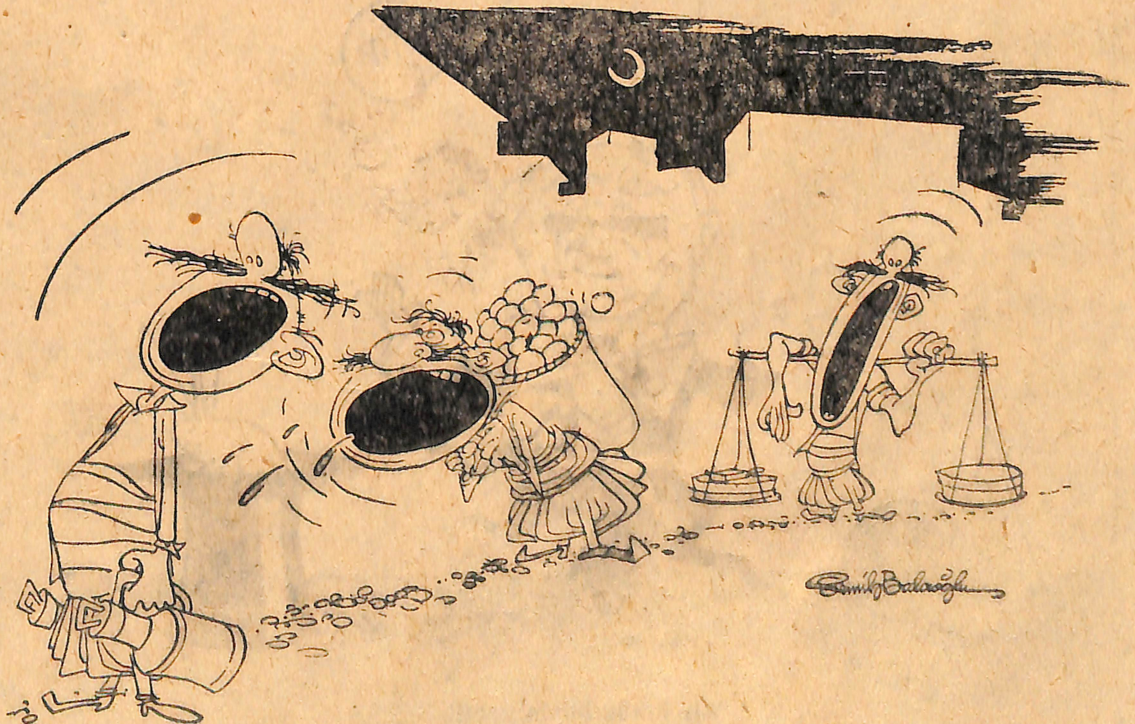
— Ka bu neee?!..

Ama, Atatürk'ten gayrı, politika dünyamızdan gelip geçen kim varsa, muhterem pirimizden muhtaç olduğu dersi almış ve alacaktır.

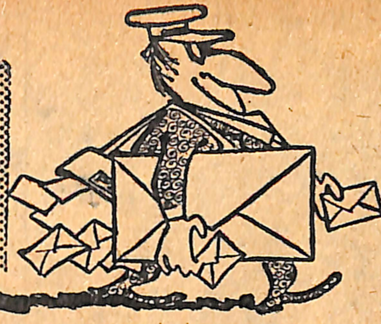
Ne yazık ki, şu Demokrat Partinin vaftiz babası olduğunuz halde, Adnan Menderes, âsi evlât çıktı... Ama âsi evlât çıkan sade o mu?.. «Vatan» babasına karşı bütün ailenin çocukları kafa tutmadı mı, hayır kuvvetlerine uyacaklarına şer kuvvetlerine uymadılar mı?..

Bereket ki, siz, insanların nankörlüklerine gülümsemesini bilen bir politika azizisiniz. Vazılarınız, nasihatleriniz yine devam ediyor ve edecek...

Yalnız merak ettiğim birşey var: Acaba günün birinde vakit bulup kendi kendinize de biraz nasihat ettiğinizi görecek miyiz dersiniz?.. Çok geç bile olsa!..

İstanbulun huzurunu bozanlar şehir dışına sürülüyor. (Gazeteler)

Selim Serperin İstifası ve fedailer:

Üstünüze şifalar Selim Sarper istifa etti ve istifası kabul olunmadı. Ben etseydim ve kabul olunmasaydı, eeh fiyakamdan geçilmezdi. O benden olgun. Fiyakasının öyle aşılmaz bir baraj teşkil ettiği yok... Niçinini nedenini kimsenin pek bildiği de yok. Yalnız ben derim ki, kimin hatırı için olsa bir gün verilip ertesi gün alınan istifalar bir öfke işidir. Öfkenin sebebine gelinceee... Açıklama yapmamanın kötülüğü bu: Herkes alabildiğine fikir yürütüyor. Kimi «Kuveyt meselesinde aracılığı beyhude buldu da ondan» diyor... Ben dış meselelerde fikir ayrılığından ötürü ayrılanı görmedim. Kimi, yapmak istediği bazı tâyinlerden ötürü yükselen toz dumandan bahsediyor...

Haaa burada duralım. Duralım burada azcık efendim. Bir Vekâlet var altınızda. Bu Vekâletin seneler senesi elemanları var. Bu elemanlar en yüksek dereceye varmışlar. Getiren de siz değilsiniz... Bir yere, bir kimseyi tâyin etmek için gökten zembille adam indirecek değilsiniz ya... Onların arasından seçeceksiniz. Onların da hepsi kanlı bıçaklı düşmanınız olmıyacak ya, merhabalaştığınız kimseler olacak... Bu merhabalaştığınız pâyeli kimseler bazan çok... kusurlu, bazan çok garip kişiler olursa ne yaparsınız? Hiç... Harice gönderirsiniz, gözünüzün önünde durup sizi insan değeri hakkında ümitsizliğe düşürmesin diye. Şaşaalı bir merkeze gönderirsiniz. Biraz cilâlansın ve şaşaalansın diye. Göndermez misiniz?...

Ne etsin bir Hariciye Vekili... Derken hatırıma bir Büyükelçi geldi. Bundan birkaç zaman evvel Marsil-ya'da bir nutuk atmıştı bu zat. Kimse hiçbirşeyi tekzip etmesin, lûtfen, lûtfen... Nutuk ihtilâlden biraz önce 6 Mayıs 1960 ta «Provençal» ve «Meridional» gazetelerinde yayınlanmıştır. Belki bizde de mevcuttur tozlanmış bir mahzende, amma usul erkân bilmediğimden öyle şeyleri saklarlar mı, fikirsizim... Saklamasalar daha iyi...

Nutuk şu, zevki fransızcada daha çok çıkıyor. Çünkü ballı bir tatlı su Frenkçesiyle atılmış...

«Bundan 30 sene evvel (Aman üstat 40 de şu otuza) bir talebe Marsilya rıhtımına ayak basıyordu. (Basar a... Rıhtım bu)... O talebe bendim... (Zannedersiniz ki bir inkılâp hazırlamağa çıkmış. En azından öyle bir tonla konuşuyordu kendince: «19 Mayıs 1919 da Samsun'a çıktım» der gibi!)

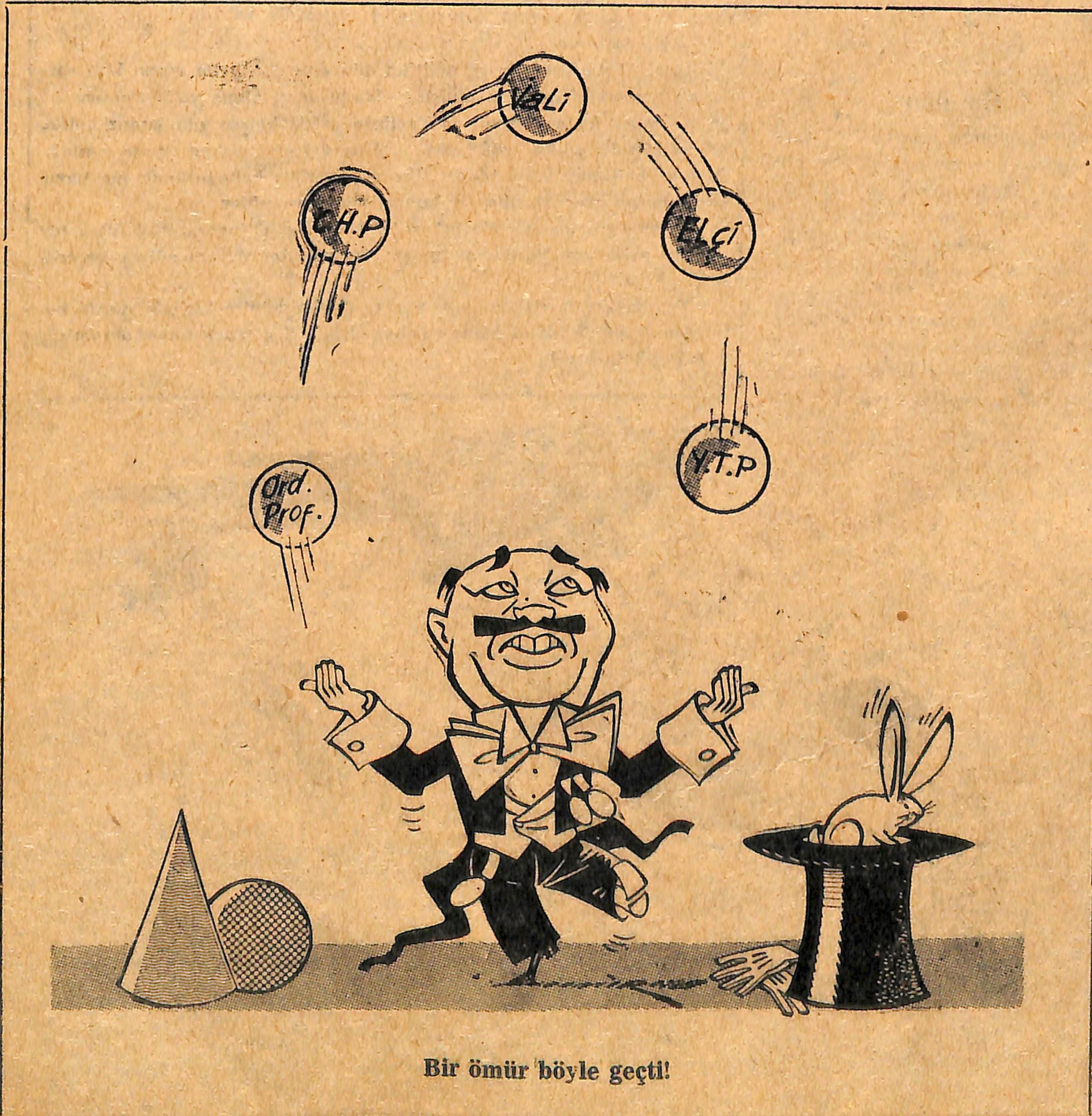
Sonra balayımı geçirmek için tekrar memleketinize uğradım...» (Burada Fransızlar balaylarını filân severler, tatlı tatlı gülümsemeğe başlamışlardı ki, hatip keyiflerini kursaklarında bıraktı:)

«Sonra bir facia oldu... Eşimi kaybettim. (Fransızlar bu sefer, suçlu suçlu başlarını önlerine eğdiler, halbuki eşi başka bir memlekette bu dünyadan göçmüştü)...»

Ve bu inanılmaz nutuk, vedâ nutkuydu, bu minval üzere devam ediyordu...

Şimdi efendim, artık susma zamanı geçti. Koskoca bir ihtilâl oldu. Bu ihtilâl susmağa devam edelim diye olmadı. Gerçi felsefesi yapılmadı, gerçi tam tahlili yapılmadı amma bu böyle... Biz ne «tanrıcıklar» imal ettik... ne çok bilmem nere Büyükelçisi... Zannederdik ki, dünya çapında bir diplomat. (Öyle olması da lâzım)... Vallahi billâhi tallahi, en basitinden başlıyalım: Düzgün lisan bile konuşamıyanı var... Konuşuyor geçiniyor, hatip geçiniyor, diplomat geçiniyor... Geçinmediği şey yok... Gerçekte bir takım sonradan alışılmış konforlara, takma snobizmlere, özel hesabını kitabını esnaf esnaf bilen bir adamcağızla karşılaşıyorsunuz. Neyse şimdi ve şimdilik tafraları biraz sürtüldü! Hepsi böyle demiyorum. Hepsi böyle değildir inşallah... Amma ben en şöhret yapmışlardan bahsediyorum. Yusuf Ziya Bey bıraksa, böyle kemkümlü değil, isimli cisimli yazarım. Ama bilirim, bı-rak-maaaz!

Böyle bir teşkilâtın başındaki Vekil, hükûmete karşı ne yapsın, memlekete karşı ne yapsın, kendi Vekâletine karşı ne yapsın, meslekdaşlarına karşı ne yapsın?... Elemanlar bu... İmkânlar bu... Halep bu... Arşın bu!...

Bir ömür böyle geçti!

Kusura bakmayınız...

Ankara Birinci Sulh Ceza Mahkemesi katariyle aldığımız cevaptır:

482. dergide 6. sahifede (Eh yavaş yavaş başlıyacaklar) fıkrasında benden de bahsediliyor. İlkin söyliyeyim ki bahsettiğiniz kişi ben değilim, o tarihlerde ne stadyoma, ne de hipodroma gitmedim. Kapıyı açtırmak için ileri geri söylenmedim. Adım şimdiye kadar hiçbir fena şeye karışmamıştır. Sadece aziz milletimin çoluğu, çocuğu ile yaptığı, gençliyle ihtiyariyle katıldığı hürriyet mücadelesine cürmüm kadar katılmakla duyulmuşumdur.

Eski Ankara Milletvekili
Avukat Selim SOLEY

Kırk Ambar

Evet EVET EVET Evet EVET EVET Evet EVET Evet Evet Evet EVET Evet Evet Evet evet

ANAYASA HALKOYU'NA SUNULDU.

SICAK, SICAAAK PİŞKİİİİN

İZMİRDE KÂĞIT GİBİ EKMEK YAPILACAK

SİZ GELMEDEN BEN 'SINIFLANDIRDIM MEMUR BEY...

İŞ YERLERİNİN SINIFLANDIRILMASI DEVAM EDİYOR..

BİR KAÇ FABRİKA DAHA İŞÇİLERİNİN İŞİNE SON VERDİ!..

Semih Balcıoğlu

Evvela caan...

Zaten bizim toplumda «Canaaan» hep hapı yutar benim bildiğim. Bir hariciyeci anlatıyordu, esaslı bir hariciyeci, meslekten bir hariciyeci, tepeden inme bir hariciyeci değil...

«— Bir meslekdaşım vardı (vak'a tabii bütün işlerin ters gittiği zamana düşüyor)... Bir yaz günü geldi banliyö treninde (bakın işler ne kadar tersmiş ki o zamanlar, hariciyeciler banliyö trenlerinde git gel yapıyorlarmış) yanıma oturdu.

«— Ne yapıyorsun burada?» dedim.

«— Tatile çıktım» dedi.

«— Kim izin verdi?»

«— Bütün büronun tatil işini ayarlamayı bana verdiler. İlk defa kendimde ayarladım. 30 gün izin verdim kendime...»

Şeyhin kerameti kendi kendinden olunca...

Bunu neyle iliştirmiş anlatmıştı, unuttum... Geldi aklıma... Hikâye, Baha Vefa Karatay'ın hariciye teşkilâtında revizyonu ayarlamak için tâyin edilmesi, sonra birdenbire Viyana'ya Büyükelçi gitmesinden çıktı. Bunu hazmedemiyenler çok, ve böyle «mâsum» hikâyecikler anlatıp oyalanıyorlar. İnsan fazla birşey yapamayınca işi hikâyeye döker.

Ben derim ki... Ay gene çok mütevâzi imiş adamcağız... Ben olsam yerinde, amma tam yerinde kendimi Washington'a veya Paris'e uygun görürdüm. Neden görmiyeyim?...

CAFER ZORLU

İstanbul tramvayları Anadolu'ya götürülüyor... (Gazeteler)

Finish school

Çok ama çok tanınmış bir zatın karısı Avrupa'ya gidecek. Zat Ankara'dadır. Arkadaşlarına müjdeyi veriyor:

«— Evvelâ İtalya'ya gideceğim, sonra Avrupa'ya...»

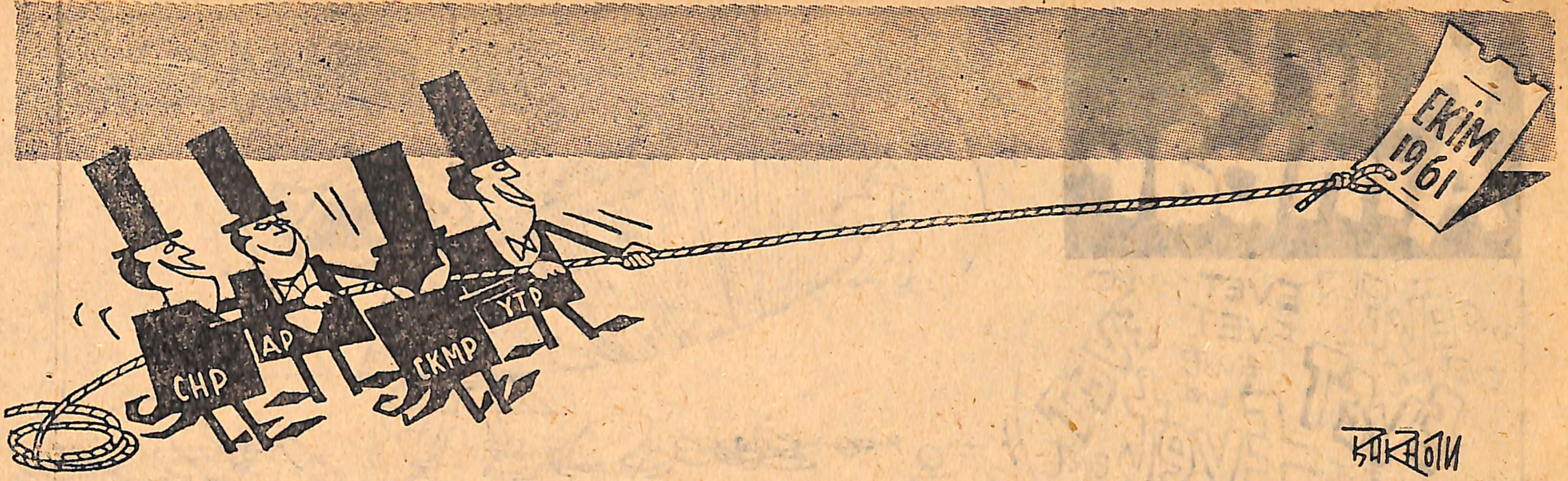
Vallahi billâhi doğru.

Genç bir hanım arkasından; bir makama ulaşan adam, karısını bir nevi «finish school» a mı gönderse ne?... (Olgunlaşma kursu diye çevirelim burada)... diye düşündü yüksek sesle!... Bir başka genç hanım cevap verdi:

«— Değmez... Artık makamlarımızda o kadar az kalıyoruz ki, bu kadar gayrete değmez! Üstelik de okuduğu yanına caba kalır, istemeeem!... Erkeğin okumuşu Kadı, kadının okumuşu cadı olur!...»

Onun için «evvelâ İtalyaya, sonra Avrupa'ya gitmekte» devam edeceğiz...

Nimet ARZIK

İşbirliği!

BİR YANLIŞLIK ÜSTÜNE :

AKBABA'nın 6/7/961 tarihli ve 486 numaralı sayısında, 3'üncü sayfada bir karikatür vardır: Türkiye haritasını kaplayan vatandaşların elleri üstünde bir Anayasa... Altında tek satır: «Başımızın üstünde yerin var!»

Bu konuyu ben buldum, Necmi Rıza arkadaşımıza verdim, o da çizdi...

Referandum'da halkoyu'nun «Evet» olacağını ve olmasını dilediğimizi söz ve çizgi zerafeti ile anlatmak istiyorduk.

Klişe yapıldı, sayfaya kondu, makineye indirildi.

Artık bizim işimiz bitmiştir. Bundan sonra, başmakinist klişelerin altlarını besler, mürekkep âyarını yapar ve bütün gece baskı devam eder.

Ancak, saatte bir nöbetçi makinist makineyi durdurur ve baskıyı bir kere gözden geçirir: Resimlere mürekkep iyi gitmiyorsa, bazı harfler akçıl çıkıyorsa yeniden bir ayarlama yapmak için...

İşte, gecenin bu ilerlemiş saatinde, ne olmuşsa olmuş, temizlenmek için yerinden çıkarılan klişe sayfaya ters konmuştur!

Kaç tane böyle basılmıştır bilemem... Başmakinistimizin İdare Müdürümüze yaptığı açıklama şu: Sayfa, mürettiphanede doğru bağlanmıştır. Makineye doğru girmiştir. İlk baskılar doğru yapılmıştır. Ancak, birkaç saat sonra, karikatürdeki Türkiye haritasının dışında kalan beyaz yerler, yani klişenin çakıldığı tahta mürekkeplenip leke yapmağa başladığı için, kâğıt veren nöbetçi genç, makineyi durdurup klişeyi çıkarmış ve leke yapan kısmın altını jiletle oymuş. Yanlışlık bundan sonra olmuş ve 4800 Akbaba ters konmuş klişe ile basıldıktan sonra, işbaşı yapan baş makinist tarafından görülerek tekrar düzeltilmiştir.

Bütün bunlar bana ve İdaremize aksetmemişti. Ancak biri Gölcük'ten, biri İzmir'den aldığım iki mektup karşısında şaşaladım. İdaremiz, işi inceledi ve anlattığım neticeye vardı.

Bu açıklamayı yaptıktan sonra: Önce matbaaya, makine dairesindeki mes'ul arkadaşa çok teessüf ederim. Bir klişeyi sayfadan çıkardıktan sonra, tekrar yerine koyarken gözlerini bütün dikkati ile açması lâzımdı, bir... Sonra, yeniden baskıya geçince ilk kâğıdı alıp bakması lâzımdı, iki... Benim bildiğim vazife duygusu, meslek sevgisi bunu emreder.

Sonra... Bu yanlışlığı, bana övülmeğe ve övünmeğe değer bir hassasiyetle bildiren iki okuyucuma teşekkür ederim... Ama, bu teşekkürün de bir sonrası var:

Gece yarısı bir makinistin, belki yorgunluk, belki uykusuzluk, belki dalgınlıkla yaptığı, muhakkak bütün kötü yorumlardan uzak bu hatayı nihayet Gölcük'lü okuyucumla beraber üzülerek affedebiliriz... İzmir'li genç, aydın okuyucuma gelince, o kalemini kama gibi kullanarak bizi can-evimizden vurmağa çalışıyor: Biz kötü niyetliymişiz, biz bunu mahsus yapmışız, biz sıkışınca kaçabilmek için bu kaypak yola sapmışız!

Demek ben Anayasamızın aleyhindeyim! Demek ben Anayasamıza «hayır» diyeceğim ama içimdeki tavşan ses çıkaramıyor! Demek kırk yıl savaştığım yobazlarla, bozguncularla, kara kalabalıkla sokakta yanyana değilim ama duyguda ve düşüncede omuz omuzayım!... Neden?... Niçin?... Memlekette normal bir idarenin kurulması, hür bir havanın esmesi kalemlerimiz ve fırçalarımız için çok mu korkulacak şeydir?...

Bu yanlış olmamalıymış... Evet, olmamalıydı. Ama olmuş!... Türkiye'de yanlış yapan tek gazete, tek dergi biz miyiz?

Durunuz, sizlere, şimdi hatırıma gelen birkaç yanlış örneği vereyim:

1 — Cumhuriyet gazetesinde, İkinci Dünya Harbi olurken, Çörçil diye Hitler'in resmi çıkmış. Doğan Nadi, canı fena halde sıkkın, gece sekreteri Ahmet İhsan'a çatar... Tatlı ve uysal bir meslekdaşımız olan İhsan, hiç kızmaz:

— Aman Doğan beeey, der, ne olmuş sanki?... O da gâvur, o da gâvur!

2 — Bir de pek komik bir yanlış hatırlarım: Rahmetli sanatkâr Naşid'in verdiği bir ilân, o zamanki İkdam gazetesinde:

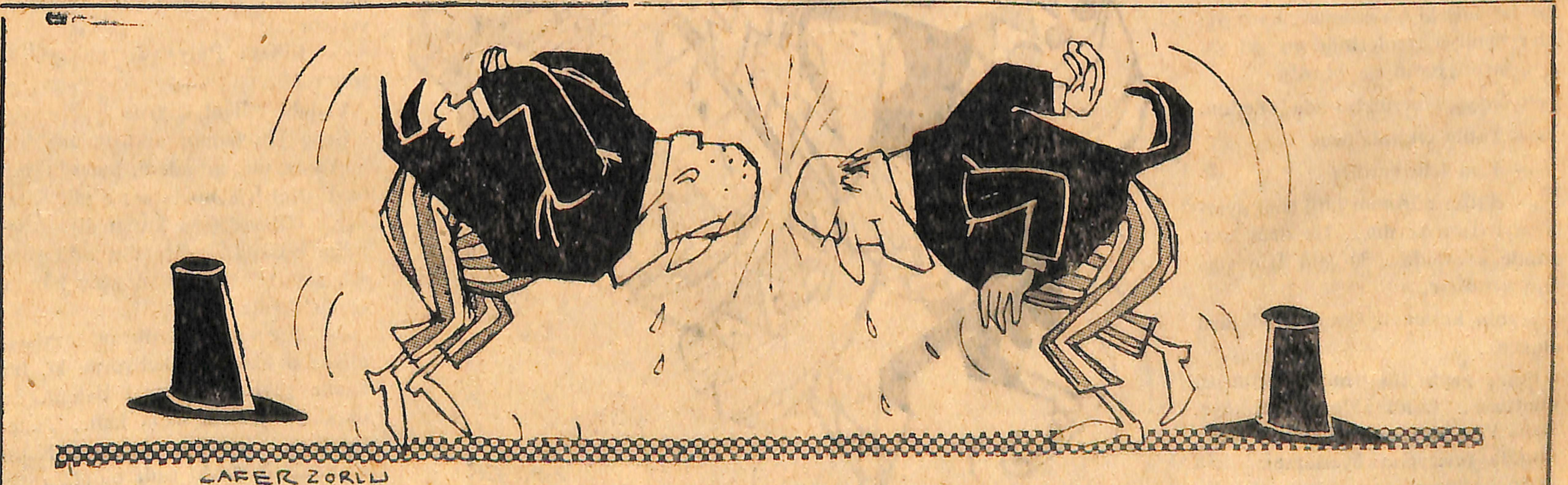
«Naşid bey bu gece sahneye yeni koşumları ile çıkacak!» diye dizilip basılmıştı. Buradaki «koşum» un aslı «kostüm» dür.

★

Bu tatsız, bu üzücü vesile ile benim sevgili okurlarımdan ve sayın vatandaşlarımdan bir ricam var: Birbirimize bu kadar kötü gözle bakmıyalım. Bu, sadece, ama sadece bir yanlışlıktır. Her zaman olabilecek, her gazetenin başına gelebilecek bir yanlışlık... Kaldı ki, doğrudan doğruya benim kalemimden çıkmış yanlışlar, suçlar, haksızlıklar da olabilir. Olmuştur da!.. Ama, bu dünyada günah vardır da, sevap yok mudur?... Kusur vardır da, hoş görürlük yok mudur?...

Demokrasinin biraz da tolerans olduğunu hepiniz bilirsiniz sayın baylar.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Partiler arası fikir çatışması başladı. (Gazeteler)

SUYA ÇİZGİ
YAŞAR ÖZEN

Bir şeyler

BİR aydanberi bir şeyler yazmak istiyorum. Bir şeyler yazmak; fakat nedir bu bir şeyler? İşte onu bilmiyorum, kafamda toparlıyamıyorum, açık ve seçik olarak kâğıda aktaramıyorum.

Bu bir şeylerde tatmin olmamış arzuların iç kanaması var. Çocukluğum var, komşular var, yaz güneşi altında yanan bahçeler var.

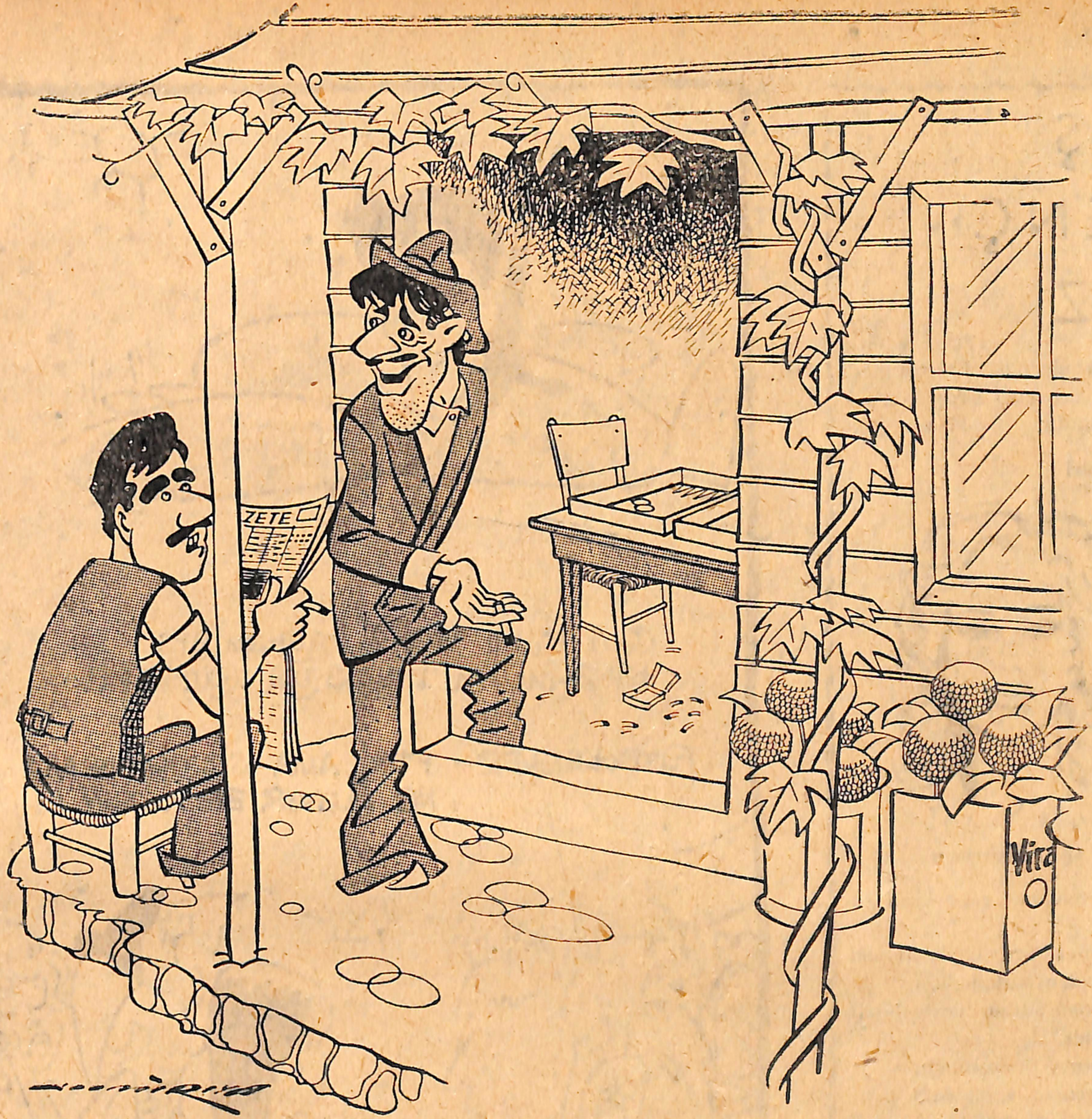
Bu bir şeylerde, Suadiye, Caddebostan, Moda, Bebek, Emirgân var. Yeşil gölgeler içinde zarif bir villâ, villânın balkonu, balkonun camlı kapısı, camlı kapının karşısında başını nazla, sağa sola atarak, elleriyle saçlarını havalandırıp düzelten evin küçük hanımı var. Üst katın penceresinden, karşıdaki villânın camlarında çapkın bakışlar dolaştıran küçük bey var.

Bu bir şeylerde villânın önündeki pahalı Amerikan arabası var. Rahatlık, mutluluk, sessizlik var. Ağaçlar var, yollar var. Bolu dağının tepesinde yolculara nefis yoğurtla, tavuk ızgara veren lokanta, Toroslardaki çeşmenin, karpuz çatlatan şırıltısı var. Bu bir şeylerde daüssıla var.

Bu bir şeylerde katlarının pencerelerine beyaz kâğıt çekilmiş apartmanlar var. Apartmanlar, apartmanlar, apartman, apart, apart, apar, ap, aaaaa...

Fenalık geldi vallahi! Sahi, ben ev arıyorum, biliyor musunuz, mütevazi bir apartman katı, üç ya da dört odalı bir daire arıyorum. Ve bir aydanberi arıyorum. Evle beraber ben, bir şey daha arıyorum: Namuslu ev sahibi... İkiyüz lira değmiyen, ayı ini gibi üç karanlık odaya beşyüz liradan iki yıllık peşin para istemiyen, ikiyüz liradan kontrat yapıp dörtyüz liradan vermiyen, ve bir yıllık farkı cepellezin etmiyen. Kızım evleniyor, oğlum gelecek demeyen, daireyi aylarca boş tutup parası çok enayi kiracı avına yatmıyan bir namuslu ev sahibi arıyorum.

Adam, bilmem nerenin, bilmem ne ilçesinin, bilmem ne köyünden kalkıp İstanbul'a gelmiş, «A» yı mertek sanan, bir dağ adamı. Hamallık etmiş, apartman kapıcılığı etmiş, enflâsyondan yararlanmış tutmuş yükünü ve İstanbul'un en güzel yerlerinden birine beş katlı apartmanı dikmiş. Ve bıyıklarını tükürükleyip burarak geçmiş apartmanının yanına çağırmış fotoğrafçıyı, bir de İstanbul hâtırası çektirmiş. Ev arayanlar bu dağ adamının karşısında el pençe divan, olmaz dilleri dökerek, olmaz iltifatları yaparak, zat-ı âlinizli, beyefendili, isabet buyurdunuzlu lâflarla altı bin lira tutan senelik kira bedelini, altı aylıkla kurtarabilme telâşına düşmüşler.

— Bak, İsrail de füze atmış...
— Boş ver ulan... Gel bir tavla atalım!...

Adam kaşlarını yay gibi gerip:
— Olmaz iki gözüm. İnşaat yaptırıyon valla. Ehtiyacım olmasa para da neymiş. Geç içine otur, der.

EV arıyorum, yukardaki özelliklere sahip, bir namuslu ev sahibi arıyorum; bunların yanı sıra bir de namuslu komisyoncu arıyorum...

Eline düşen müşteriyi soyup soğana çevirmeyen, para almak için, kiralık olmayan evleri kiralıkmış gibi göstermiyen, her gösterdiği eve beş lira talep etmiyen, insaflı, ve a zıcık da namuslu bir komisyoncu...

Kışın şehirde ve şimdi sayfiye evlerinin balkonlarında şezlonga gömülmüş, göğüslerini püfür püfür esen iyotlu rüzgârlara açmış, tebessümün çarpıklaştırdığı dudaklarla bu satırları heceleyenler; temmuz sıcağında, tere batarak yazılan bu yazıyı elbet anlamak istemezler.

Bir mizah dergisinde yazıyoruz. Bir fikir işçisiyiz. Ödevimiz okuyucunun yanaklarında tatlı bir gülücük açmak, onu eğlendirmek.

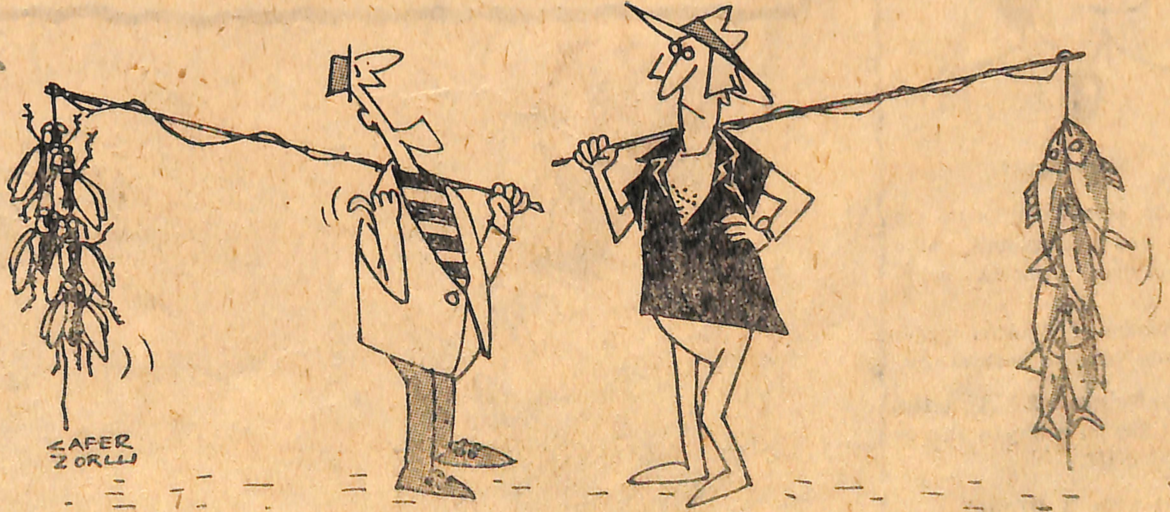
Terli yazı, yaa işte biz, böyle alnımızın teriyle kazanırız parayı.

Sana kazık atan dostunu yaz. Kalbini mıncıklayan sevgilini yaz. Anasının nikâhını isteyen ev sahibini yaz. Gönülden gönüle değil, kucaktan kucağa gezen yüksek aile kızını yaz. Şunun, bunun hayatını yaz.

Ya senin hayatın, ya senin derdin, ya senin tasan? Bunlarla kim ilgilenecek, bunları kim yazacak? Sizin, bu sorulara Rüfailer diye cevap vereceğinizi tahmin zor değil.

Bir şeyler mi yazmak istiyorum demiştim? Hayır, çok şeyler yazmak istiyorum. Çok şeyler yazmak istediğim için de işte, hiçbir şey yazamıyorum.

Yaşar ÖZEN

— Bak, ben de sinek avladım!

BEŞ GENÇ KIZ

Bu, Akbaba'nın 3 Ağustos günü çıkacak sayısında başlıyacak romanın adıdır.

İşte biri :

April Morrison

Bu roman beş genç kızın hayatıdır.

Bu roman Amerika'da milyonları peşinden sürükledi.

Bu roman bütün dünya dillerine çevrildi.

Bu roman filme alındı.

Bu romanın filminde beyaz perdenin en meşhur 12 yıldızı rol aldı.

Bu film bütün bir mevsim Amerika'nın en büyük sinemalarını doldurdu.

«Beş Genç Kız »ın filmi o kadar pahalıya maloltu ki, biz, getirtip seyredemedik!..

İşte romanın ikinci kahramanı :

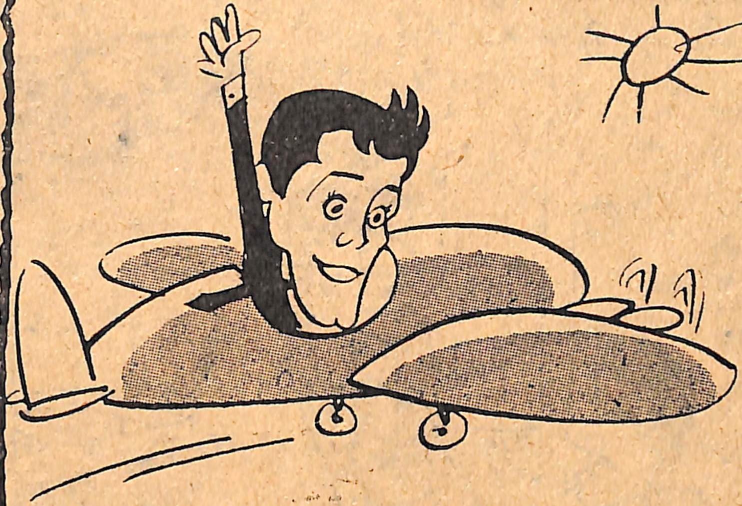
Mary Agnes

Akbaba, sevgili okurlarına son yılların en çok sevilmiş, okunmuş romanını vermekle bahtiyardır.

Bu romanı 3 Ağustos tarihli sayımızda vermeye başlıyacağız.

Akbaba'nın 3 Ağustos tarihli sayısı 8 sayfa ilâveli çıkacaktır.

Fiatı yine 1 liradır.

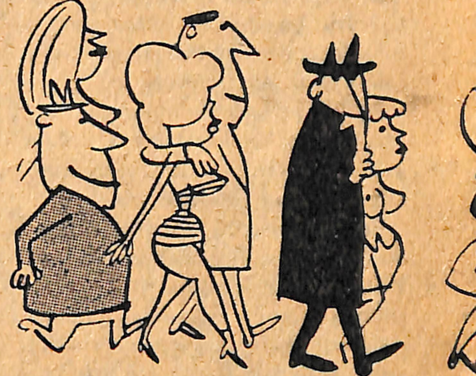

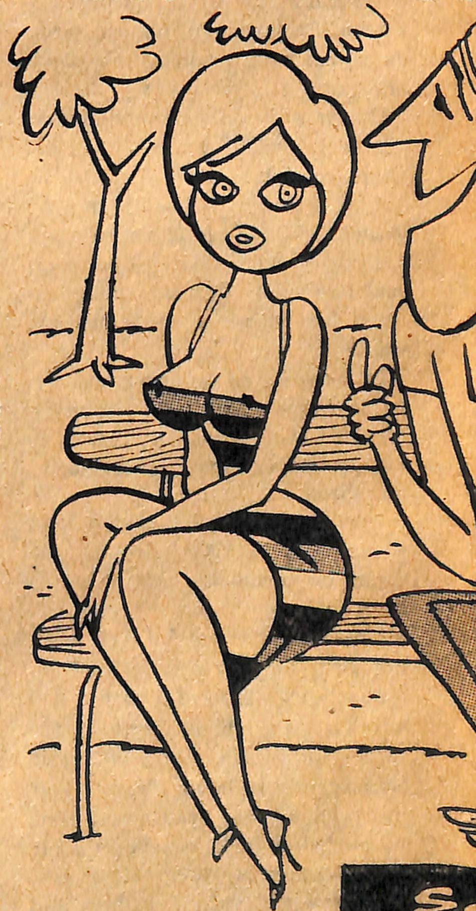
Gol kralı Metin hayranları tarafından italya'ya uğurlandı.

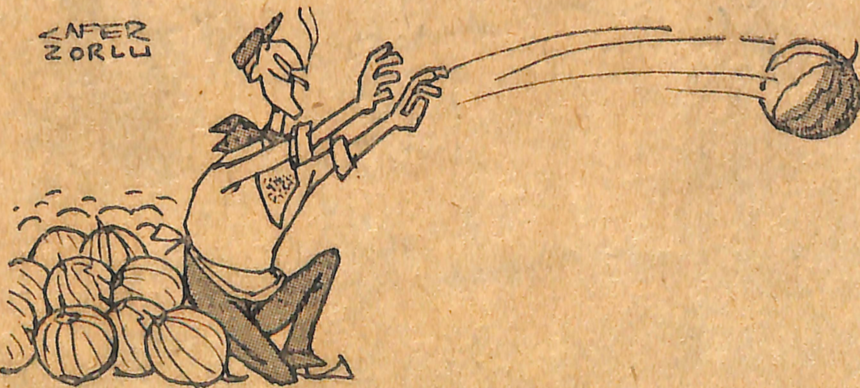
FUTBOLSEVER — PEKİ AMA SİZ KADINLARA NE OLUYOR BE KUZUM !..

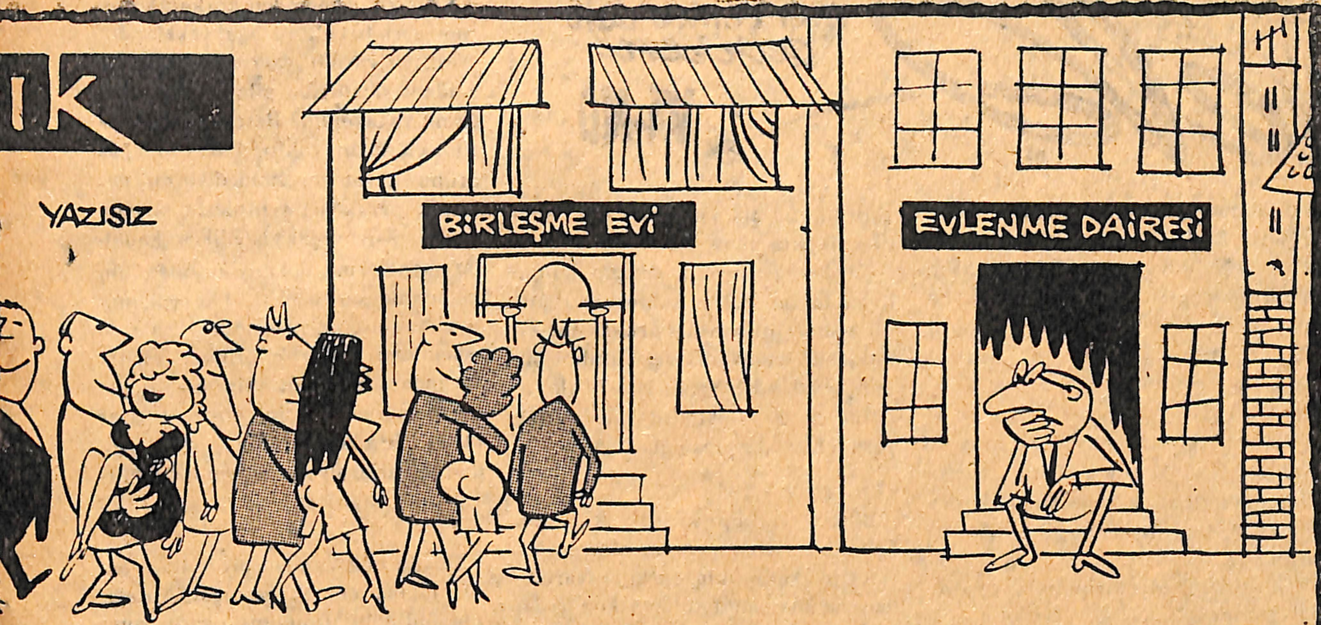
bu hafta

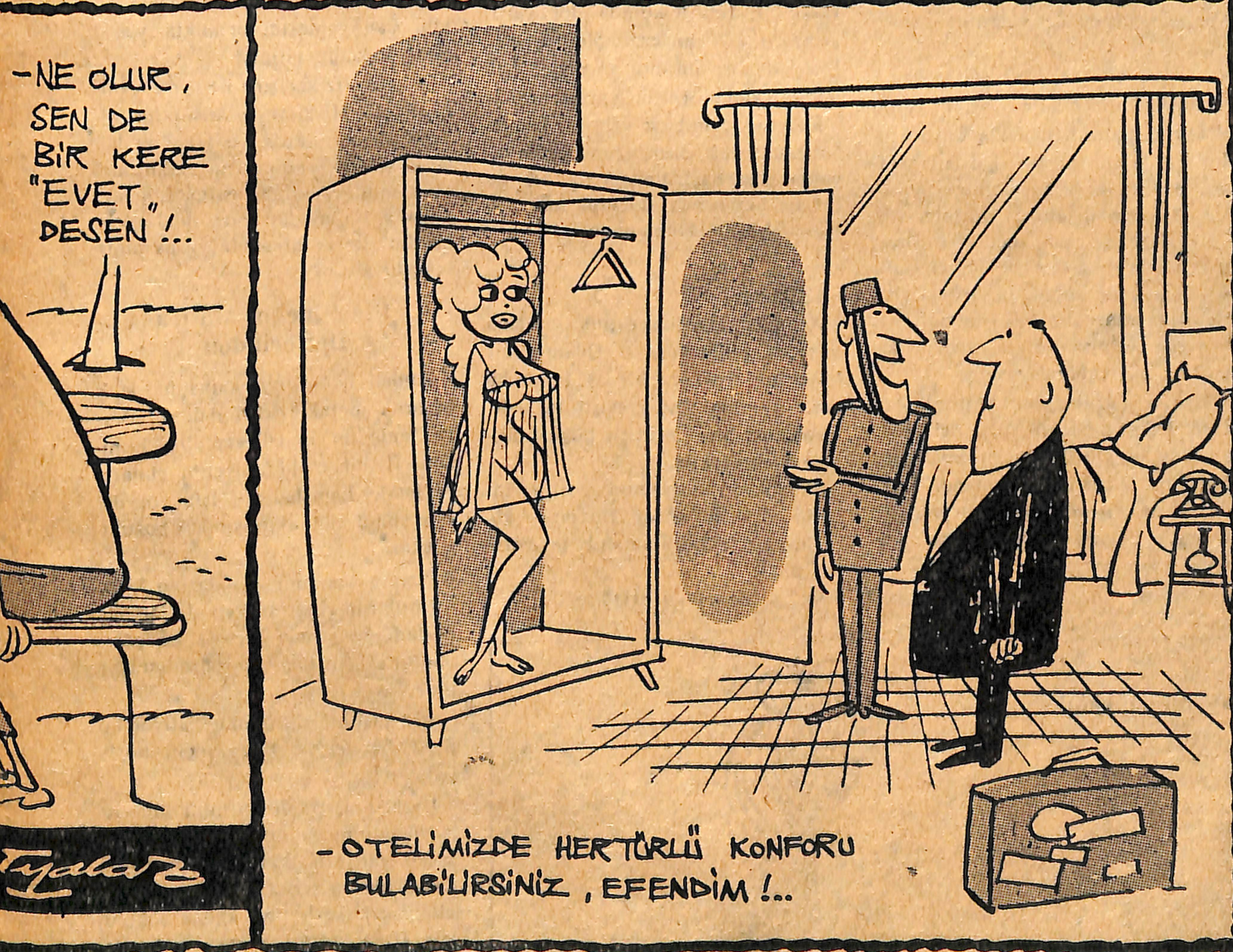

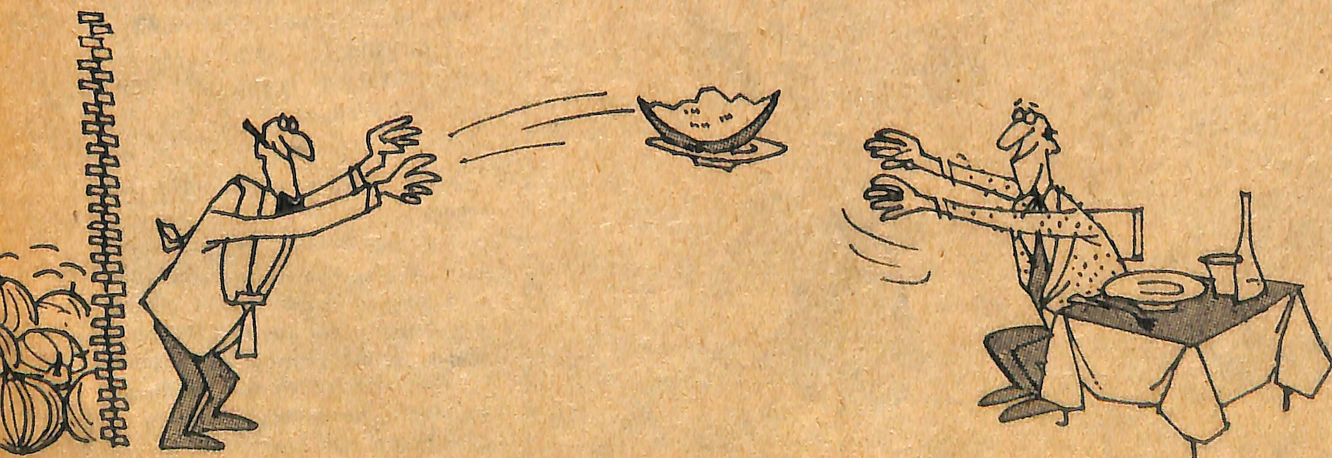

BEŞ GENÇ KIZ

3 Ağustos perşembe günü Akbaba 8 sayfa ilâveli çıkacak.

Bu 28 sayfalık özel sayıda başlıyacağımız dünya şaheseri romanın üçüncü kahramanını takdim ederiz :

Caroline

Bütün dünya dillerine çevrilen bu romanda «Beş Genç Kız» ın birbirinden ayrı hayat hikâyelerini büyük bir heyecanla okuyacaksınız.

Romanın dördüncü kahramanı işte :

Gregg

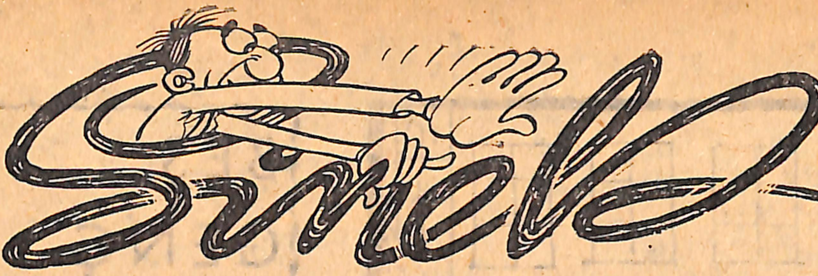
İşte beyaz perdede tanınmış 12 yıldızın canlandırdığı eserin beşinci kahramanı :

Barbara

«Beş Genç Kız» ı, Akbaba'nın 3 Ağustos tarihli özel sayısında okumaya başlıyacaksınız.

Z!

Bir Mahkûmun Hâtıra Defterinden

NİHAYET hapishanedeyim... Aman Yarabbi! Can sıkıntısından patlıyorum. Etrafta çıt yok. Ne bir ses, ne bir nefes... Tek insan yüzü göremiyorum... İnsan yüzünden vazgeçtik, herhangi bir canlı mahlûk ile gözgöze gelebilsem bari...

Aaa, aaa....O da ne?... İnanayım mı acaba?

İşte şuraya, hapishane hücremin duvarına bir sinek konmuş... Sahici bir sinek!... Vallahi, billâhi, iki gözüm çıksın ki canlı...

Sana kurban olayım, emi benim mini mini sineğim!... Artık bundan sonra sen benim biricik can yoldaşımsın. Yalnızlığımın acılarını senin tatlı vızıltılarınla avutacağım.

★

Korkuyorum... Cezaevinde bana verdikleri fakirane yemeklerden memnun kalmıyacak da, beni terkedip gidecek diye ödüm patlıyor.

Ona itinalı bir sofra hazırladım. Akşam yemeklerinde hissem olan biricik küb şekeri suda eriterek masamın bir tarafına sürdüm. Sineklerin et yiyici olup olmadıklarını bilmiyorum ama, ne olur ne olmaz belki arkadaşımın canı çeker diye etimi de lif lif ayırarak öteye beriye serpiştirdim. Ve minik dostumu seyre koyuldum.

Odanın içinde uçup duruyor. Duvarlara, tavana, karyolamın kenarına konuyor. Vızlıyor ...Bu vızıltısı elbette keyfinden olacak...

Yemeğe buyursun diye ürkütüp korkutmıyacak derecede elimi kolumu sallıyor ve onu sofraya doğru ilerletiyorum...

«— Bili bili geh geh geh!» diyorum... Fakat o —tavuk olmadığı için— bu dili anlamıyor ki masaya yaklaşmıyor. Korkma cicim... Korkma miniminim... Sana zararım dokunmaz. Ben de senin gibi yapayalnızım, kimsesizim!

Oh şükür! Misafirim nihayet sofraya oturdu.

— Afiyet olsun, yağ bal olsun! İyice karnını doyur, yavrum!

★

Zından rutubetli, hücrem soğuk... Sinekciğim, benim biricik vefalı dostum, mahzun mahzun duvara oturmuş. Uyuşmuş gibi halsiz, takatsız. Maazallah ya hastalanırsa, ya ölürse? Aman o günleri görmiyeyim.

— Heeey!... Zındancılar mısınız, gardiyanlar mısınız, ne haltlarsınız. Evvelce beni soğuktan gebertseniz de itiraz etmezdim. Fakat şimdi, ben hücrede yalnız değilim. Bana ateş getirin, sıcak bir şey verin.

Kapıları güm güm yumrukluyorum. Fakat zındanın sağır dehlizleri çıkardığım gürültüyü gardiyanların kulağına ulaştırmıyor mu ne? Kimse aldırış etmiyor. Ne gelen var, ne giden... Eyvahlar olsun, arkadaşımı donduracaklar!

Bereket, bir çaydanlık dolusu çay getirdiler. Artık korkma cicim, şimdi seni ısıtacağım.

Çaydanlığı duvara, sineğin bulunduğu tarafa doğru kaldırdım. Lâtif bir buhar tütüyordu. Arkadaşım kımıldandı, canlandı. Ve Yârabbi şükür havalandı! Yaaa, işte böyle, azizim sinek! Dostların birbirlerine yardımları, dayanışmaları lâzım!

★

Bütün geceyi uykusuz geçirdim. Sabit bir fikirle perişan oldum: Ya sineğim karanlıkta farkına varmadan sağıma yahut soluma konar da, ben onun yamacımda bulunduğunu farketmiyerek uykumda dönüverirsem? Arkadaşımı ezer, öldürürsem? Dünyada bir insanın sevdiğini katletmesi kadar fecî ne vardır acaba?

Kalktım. Lâmbayı yaktım. İskemleme çökerek oturduğum yerde uyuklamağa başladım. Artık bir taraftan bir tarafa dönerek onu ezmek tehlikesi kalmamıştı.

★

Felâket!

Az daha sineğim örümcek ağına düşecek, mahvolacaktı. Odamın bir köşesinde koskoca bir ağ bulunduğunu şimdiye kadar nasıl farkedememişim? Sineklerin en büyük düşmanı örümcektir.

Sabahleyin dostumun vızıltılarını işitip gözlerimi açtım. Bir de ne göreyim, tam ağların yanında dolaşmıyor mu?

Derhal yerimden fırladım:

— Kışt... Kş, kş... Çekil oradan... Ağa düşeceksin!...

Gördün mü işte başımıza gelenleri? Kış kış dememden korkarak dostum geri fırladı ve ağa yakalandı.

Ah, ey zavallı yavrucak! Benim zındana düştüğüm gibi sen de tuzağa mı yakalandın? Bereket ortada örümcek falan yoktu. Fakat o ağda örümcek var mı zannediyordu ne? Yürek paralayıcı vızıltılarla çırpınıyordu. Kurtulmak istedikçe kanatları ayaklarına dolanıyor, büsbütün kıskıvrak sarılıyordu. Karyolamın üstüne masamı, masamın üstüne de iskemlemi koyarak örümcek ağını tavandan indirdim. Bin bir özenle ağı bozup mini mini dostumu azat ettim. Ne olur Yârabbi, biri de zından duvarlarını parçalayıp bana hürriyetimi bağışlasa!

★

Bugün boğazımdan bir yudum su, bir lokma ekmek geçmedi. Yatağıma ölü gibi uzandım, yatıyorum. Gözlerim duvarın bir noktasına dikili. Can yoldaşım ortalıkta yok... Beni terkedip gitmiş!

Bu apansız kaçışına ne demeli, bilmem ki... Hizmetinde kusur mu ettim? Kendim etsiz ve şekersiz kalarak senin karnını doyurmadım mı? Mini mini vücudunu ısıtmadım mı? Sana yâr olmadım mı? Beni niçin bu dört duvar arasında yapayalnız bırakıp gittin?

Bir Sineğin Hâtıra Defterinden

Zından hücresinin kapısını açık bularak merakla içeri daldım. Derhal anladım ki çok aptallık etmişim. Hiçbir mahkûmiyetim olmadığı halde hapishanede işim neydi? İşte şimdi can sıkıntısından boğuluyorum.

Duvara kondum. Ayaklarımı kireç kırıntılarına batırarak pudralamağa başladığım sırada bir de ne göreyim? Erkeğin biri beni gözetlemiyor mu?

Ben dişi bir sineğim, ne istiyor bu herif benden?... Bana niçin böyle bakıyor?

Utancımdan kanatlarımın tülleriyle vücudumu mümkün mertebe örtmeğe çalıştım. Fakat herifin gözleri örtümün şeffaflığı arasından en olmıyacak yerlerime kadar sokuluyor. Utanıyorum... Korkuyorum da Sakın bu adam hakkımda fena bir niyet beslemesin?

Hah tamam, bana doğru yaklaşıyor! Anlaşıldı, anlaşıldı. Fakat nafile... Yakalanır mıyım hiç? Pırr. uçmağa başladım!

★

Ööööf!... Ne musallat adam bu kardeş...

Masasının üstünü yemeklerle donattı. Aklı sıra yapayalnız odada beni sofrasına alarak baştan çıkaracak. Bende o göz var mı? Bir türlü yemek başına oturmuyor, masanın etrafında fır dönüyorum. O da arkamdan... Ne komik! Koskoca adam peşim sıra koşup beni kovalıyor. Zavallıcık fena yoruldu. Eh, ba-

rî şuracığa oturarak hatırı için yalancıktan bir şeyler yiyeyim...

★

Duvarın kenarına ilişmiş nişanlımı düşünüyor, tatlı tatlı hülya kuruyordum.

Bu sırada belâlıma da ne oluyordu kuzum? Kâh bana bakıyor, kâh kapıya gidip yumruklarıyla gümbür gümbür vurarak avazı çıktığı kadar haykırıyordu. Gardiyanlar dumanlı bir şey getirip eline verdiler. O da bu dumanlı şeyi alarak konduğum duvara yaklaştı. Buharı bana doğru savuruyor. Eş mânâ?... Sakın elindeki şey çapkın erkeklerin fena maksatla genç kızları bayıltmak için kullandıkları o meşhur zehirli buğudan olmasın?... Neme lâzım, durur muyum hiç?... Pırırrr!

★

Artık geceleri bile rahat yok. Adamcağız bana fena halde gönül verdi. Uyuyup dururken yatağından fırlıyor... Lâmbasını yakıp iskemlesinde oturarak gözlerini bana dikiyor. Her şeyin bir haddi hududu vardır. Bu kadarı da olmaz. «— Ha şimdi gelecek de beni yakalayıp öpüverecek. Ha şimdi... Ha şimdi» diyerek bütün geceyi uykusuz geçirdim.

Sabah oldu... Artık kararımı vermiştim: Belâlımın bakışlarından kendimi saklamak için çarşaflanacaktım. Duvarın köşesinde örümcek ağından kalın bir kumaş vardı. Yaklaştım... O da arkamdan geldi. Derhal çarşaflandım.

Ne dersiniz, beni çarşafımla birlikte yakalayıp kucaklamasın mı? Eyvah, ırzım, namusum!

— A... Dur... Ayıptır... Terbiyesiz.. Bırak beni!... Kollarımı acıttın... Bacaklarımı fazla ayırdın...

....

Yok! Kepazeliğin bu derecesi de olmaz! Rezaletin son perdesi...

O ne?... Zil mi çalıyor? Öğle yemeğini getirmek üzere kapıyı açtılar. Ve ben kapı aralığından yallah dışarı kaçtım.

— Size öğüdüm şudur sinek hemşirelerim: Sakın insanların erkekleriyle bir odada yalnız kalmayınız. Bu sözüm kulağınıza küpe olsun.

Arkadi Averçenko'dan
çeviren :
(Vâ - Nû)

Teminat!

Hasta, elini ağzına götürerek:

— Doktor, çürük dişimle beraber sağlamı da çıkardın!...

Doktor pişkinlikle:

— Merak etme azizim, dedi. Ben yalnız çürük diş için ücret alacağım!

Eski kafalı!

Delikanlı, sevgilisine sitem ediyordu:

— Bana söz verdiğin halde neden gelmedin?

— Doğrusunu söyliyeyim mi?

— Söyle!

— Eğer ilk defasında sözümü tutarsam bana eski kafalı bir kız diyeceğinden korktum!

Usta!

Madam Hayganoş kocasının yeni aldığı genç çırağı Mıgır'la işi pişirmişti. Gizli gizli plâja gidip beraber denize giriyorlardı. İşin farkında olan kocası Karnik usta, bir gün peşlerini takip etti. Plâjda kumların üstüne yatmış konuşurlarken ikisini yakaladı:

— Ulan, Mıgır, burada madam ilen ne halt edoorsun?

Mıgır korkarak cevap verdi:

— Madamına yüzme örgetoorum!

Karnik usta, Mıgır'a bağırdı:

— Ulan köpoğlusu, seni iki ay evvelisi yanıma çırak diye almışım. Ne çabuk usta kesildin. Defol, şurdan bakayım!

Elli yaş!

Salamon'un bir gün yüz liraya ihtiyacı olmuştu. Bu parayı gidip sarraf Kohen'den istedi. Kohen her nasılsa, derhal iki ellilik uzattı.

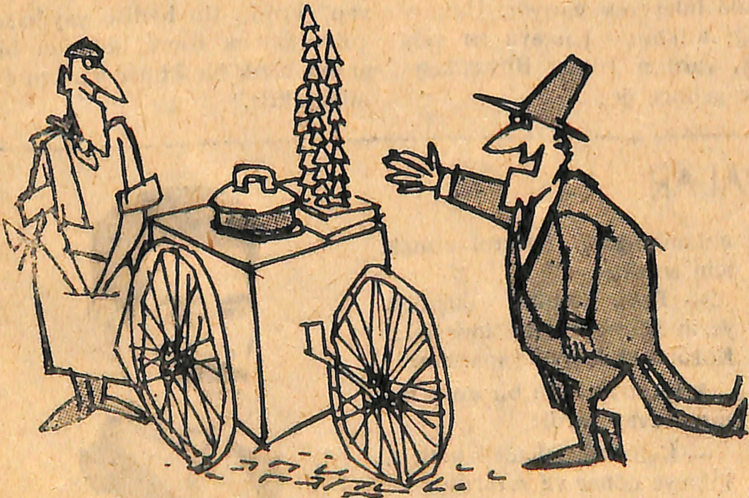
Salamon teşekkür etti, ve:

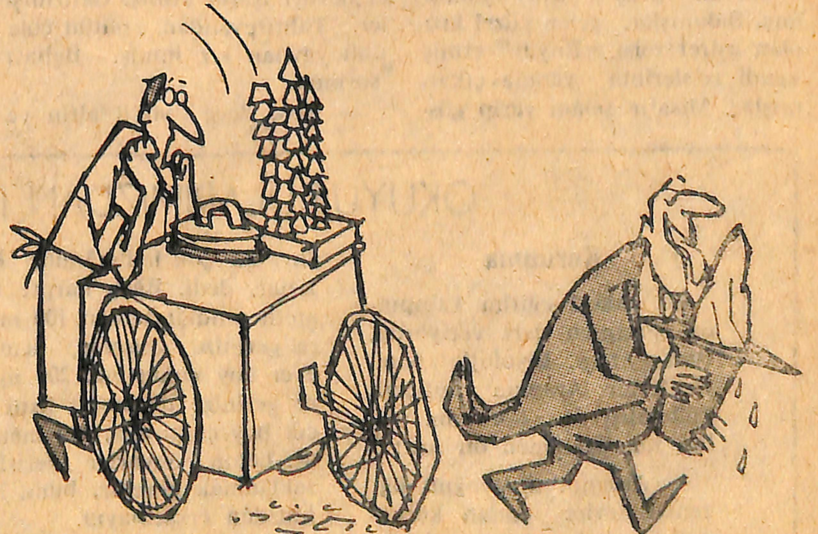
— Sen bu sene elli yaşında bastin, Kohen! dedi, Allah bir elli sene daha umur versin!.. dedi.

Gerçekten hayatının ellinci yılını o gün idrak etmiş olan Kohen Salamon'un bu kehanetine hayret etti. Elinden tutup sordu:

— Elli yaşında bastiğimi nereden bildin? Salamon güldü:

— Bezin ketap yaziyor! dedi, insanlar elli yaşina basincaz, yavaş yavaş başlarmiş aklini kaybetmeye!.

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— Benim çok hoşuma giden bir hikâye vardır. Fıkra değil hikâye. Eğer razı olursan onu anlatırım. Aslına bakarsan fıkra da anlatırım. Siyasî sorular sormayın da. İstediğiniz gibi konuşalım. Sonraaa... hikâyeye de mâna vermek yok!

Cemal MADANOĞLU

Sebep!

Arap ülkelerinde, Çölde yaşayan iki aşiretin birbirinden yaman iki reisi varmış. Birinin kızı, güzelliği ile bütün çölde ün salmış, diğeri dillere destan olan bir kısrağa sahipmiş.

İkinci aşiret reisi, bir gün geniş çadırı önünde nargilesini fokurdatırken, gözcüsü kan, ter içinde koşarak yanına gelmiş:

— Aman efendim, demiş, 41 yüklü deve ile yedi silâhlı, aşiretimize doğru gelmektedir. Ne emredersiniz?

Reis düşünmüş, 41 yüklü deve yanında gelen yedi silâhlının ne zararı olabilir. Nargilesinden bir nefes daha çektikten sonra:

— Karşılayın getirin buraya, demiş, bekliyorum.

Kervan yavaş yavaş yanaşmış. Bakmışlar, gelen güzel kızı olan aşiret reisi. Buyur etmiş kendi reislerinin yanına çıkarmışlar. Misafir selâm verip gösterilen yere oturmuş. Sözü çok uzatmadan:

— Reis, demiş, senin kısrağın methini çok duydum. Bütün servetimi toplayıp 40 deve altınla sana geldim. Şimdi develerin yükünü, burda senin önünde bir bir boşaltacağım. Ta... ki sen «yeter» diyene kadar. Ve değerini bulunca kısrağı bana satacaksın.

Sonra el çırpmış, adamları develeri boşaltmaya başlamışlar. Birinci, ikinci, üçüncü... Kısrağın sahibi hiç oralı olmadan nargilesini içermiş. Beş, on, onbeş, yirmi. Hiç aldırmamış. Misafirin adamları develeri boşaltmaya devam ederlermiş. Altınlar meydana dağlar gibi yığılmış. Tam kırk deve yükü. Misafir aşiret reisi tekrar kısrak sahibinin yüzüne bakmış. Gene oralı değil. Kırkbirinci deveyi işaret etmiş. Getirmişler. Tahtırevandan, bütün çöle ünü yayılan kız inmiş. Babası sormuş:

— Kırk deve yükü altın ve kızım! Tamam mı? Kısrağı vermeğe artık razı olursun herhalde?

Aşiret reisi tekrar nargilesinden bir nefes almış, istifini hiç bozmadan:

— Benim satılık kısrağım yok. Diye cevap vermiş.

Kızın babası, öfkeli bir sesle:

— Günah benden gitti artık, demiş. Dürüstlükle kısrağı senden almak istedim vermedin. Bir gün zorla alırsam kabahat benim değil.

Misafirler altınlarını yükleyip tekrar yola koyulmuşlar.

Aradan epey bir zaman geçmiş. Günün birinde kısrağın sahibi çölde bir yere giderken, uzaktan kumlar arasında kımıldayan beyaz bir cisim görmüş: «Ne olaki?» diye atını o tarafa sürmüş. Bakmış hasta, perişan bir adam beyaz harmaniyesi içinde inleyerek yatıyor. Hemen aşağı atlamış hastaya su vermiş, yardım etmiş. Biraz kendine gelince de:

— Hayrola neyin var? diye sormuş.

Hasta:

— Eksik olma efendi, demiş, yolumu kaybettim. Çölde açlıktan ölecektim. Su verdin de biraz canlandım. Yardım edersen at üstünde yakın bir kasabaya kadar gidebilirim herhalde.

Kabile reisi, hastayı hayvana bindirmiş, kendisi yanında yürüyerek yola çıkmışlar. Beş, on dakika sonra, at üstündeki:

— Efendi, demiş tekrar, sen bir zengin adama benziyorsun, yaya yürümeye alışmamışsın, elindeki silâh ta büsbütün ağırlık ediyor. Ver bari onu da ben taşıyayım ne de olsa at üstündeyim. Aşağıdaki memnun olmuş. Silâhı vermiş. Tam yürüyecekleri sırada, kısrak üstündeki birden doğrulmuş. Yüzündeki örtüyü iyice çektikten sonra, kısrağın sahibine silâhı çevirerek:

— Tanıdın mı beni? demiş. Kısrağı dürüstlükle satmamıştın. Şimdi derdine yan.

Yerdeki aşiret resisi:

— Tanıdım, demiş. Kısrağın gittiğine de yanmıyacağım. Bunu bir hâdise yapıp senin aşiretine hücum etmeyi de düşünmiyeceğim. Fakat bir yemin teklif edeceğim. Bu isteğimi yerine getir, kâfi. Bu kısrağı benim elimden bu şekilde aldığını çölde hiç bir araba anlatmıyacaksın olur mu?

Kısrağa daha bir kurulan adamın bu teklif tuhafına gitmiş:

— Dediğini yapayım. Bu pek kolay bir şey. Fakat anlamadım. Sana 40 deve yükü altın ve dünya güzeli kızımı verdim de, razı olmamıştın. Şimdi böyle küçük bir şey istiyorsun.

O zaman kısrağın asıl sahibi:

— Sebebi gayet basit, diye cevap vermiş. Bu hâdise yayılırsa, çölde ölmek üzere bulunan bir araba, artık hiç kimse yardım etmiyecektir.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Korunma

Bir askerî eğitim kampında öğretmen ders veriyordu. Ders: Atom, Biyoloji, Kimya. Konu: Atomun tesirleri, kullanılışı ve korunma yolları idi. Öğretmen bir ara:

— Atomun atılacağını öğrenen devlet ondan korunmak için önceden tedbirler alır. Bir çok istihkâmlar hazırlar, dedi. Eğer harpte ilk atom atıldığı zaman 100 met re gerinize düşerse hemen avcı boy çukuruna, 200 metre gerinize düşerse, üstü a çık boy çukuruna, 300 metrede, beton duvarlar gerisine saklanmak gerekir, bunu aklınızdan çıkarmayın.

Sonra da, adayların anlayıp anlamadığını kontrol etmek için sordu:

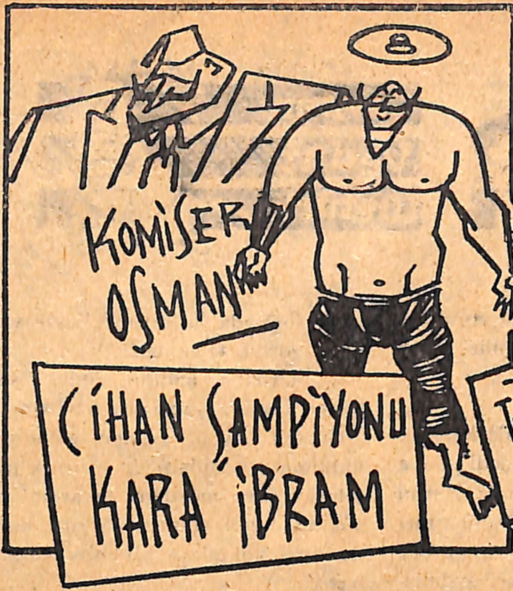
— Peki, atomun düştüğü yerin 300 metre gerisindesiniz. Korunmak için ne yaparsınız?

Arka sıralardan bir aday hemen cevap verdi:

— Kelimeyi şehadet getirir, kıbleye döner ve yatarım.

Doğan AKÇA

KOMİSER OSMAN
CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM
TURHAN SELÇUK

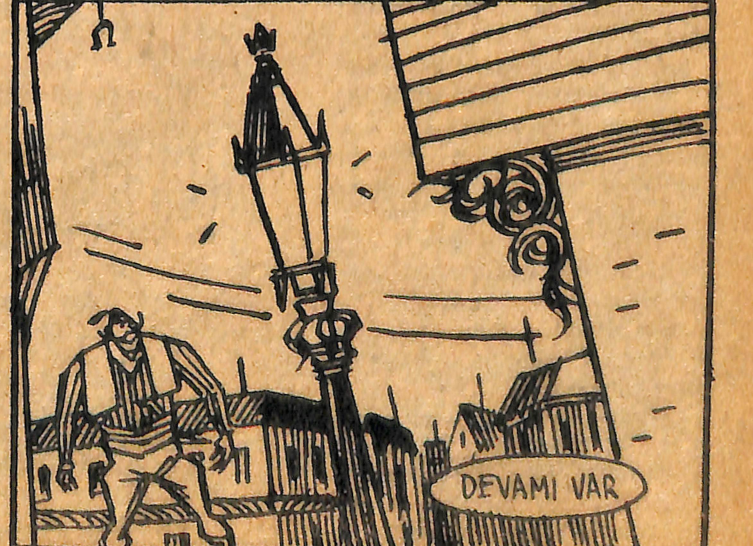

KARA İBRAM ARKADAŞLARIYLA BERABER DOLAŞIRKEN MEHMET ZİYA BEY VE HAREMİ SEHER HANIMA RASTLAR. İLGİLENİR...
KÜSTAH HERİF!..
BANA MÜSAADE ARKADAŞLAR. BU HANIMIN PEŞİNDEN ÖBÜR DÜNYAYA KADAR GİDERİM
NE DEDİN SEHER?.

DÜNYAYI DOLAŞTIM. BÖYLESİNİ GÖRMEDİM. BİZİM KÖYDE BİLE BU KADAR GÜZELİ YOKTU!.

KARA İBRAM İLK DEFA GÖRDÜĞÜ BU KADINI ELDE ETMEĞİ KAFASINA KOYAR. VE PEŞLERİNE DÜŞER.
AMAN ALLAHIM TAKİP DE EDİYOR!.
ŞU SALINIŞA BAK HELE!. TENDE BEMBEYAZ.

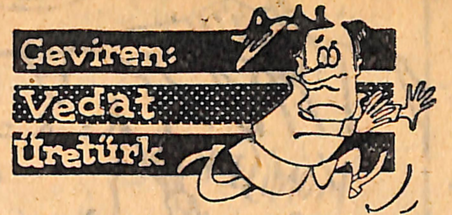

ŞIMARIK CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM EL, GÖZ İŞARETLERİYLE SEHER HANIMI RAHATSIZ ETMEĞE BAŞLAR. ONA GÖRE KENDİSİNİ REDDEDECEK KADIN YOKTUR YERYÜZÜNDE.
ZİYA BEY FARKEDERSE KIYAMET KOPACAK. NE YAPSAM ACABA?!.
KADINIM, KURBANIN OLSUN KARA İBRAM.

KONAĞA DÖNEN SEHER HANIM PENCEREDEN SOKAĞI GÖZETLER...
BURAYA KADAR GELMİŞ!. BAŞIMA BİR DERT AÇMASIN DA. ZİYA BEYE SÖYLESEM Mİ ACABA?.

DEVAMI VAR

PATATES Şövalyeleri

— 21 —

— Talihiniz açık olsun! dedi.

— Bunlar da ne böyle?

— Kaçakçılar.

— Ne?

Şef artık sevinçten kendisini tutamıyordu. Fil'in küçük sandığını kaldırdı, masanın üzerine koydu, açtı ve, vahşî bir hayvan ele geçiren vahşî hayvan eğitmeni sesiyle, bağırdı:

— İşte!

Önemli bay küçük sandığa iyice baktı, sonra gözlerini şefe dikti.

Şef gözlerini faltaşı gibi açarak:

— Patates mi? dedi.

Önemli bay:

— Ben öteden beri kaynamış afyonlu beef-steaks yerim, diye devam etti.

Şef Filimario'nun üzerine yürüdü:

— Bu patatesler nasıl oluyor da sandıklardaki afyonun yerini alıyor? diye sordu.

Filimario hiç oralı olmadan:

— Bunu patateslere sormalı, diye karşılık verdi.

Şef yumruklarını sıktı, fakat önemli bay çalım sata sata araya girdi ve açıklamalar istedi. Şef meselenin A'sına kadar her şeyi bir bir sayıp döktü; bundan şu çıkıyordu ki Fil ile kafadarları sandıklara el sürmemişler, hattâ parmaklarının ucuyla bile dokunmamışlardı.

Şef:

— O halde bu şeytan işi, dedi.

Önemli bay:

— Baylar, dedi, bence bu, tahlisiye memurlarımızın işidir; önceden hazırlanmış üç sandığı, en ufak benzerliklerine kadar yapılmış başka üç sandıkla değiştirmek kolaydır.

Şef kararsız, müthiş kararsız kaldı.

Jeannette'i bir daha ele geçirmek olmazdı. Artık iyice akşam oluyordu ve zaman yoktu. Şu anda Jeannette kimbilir ne cehennemde seğirtiyordu?

Şef, şimdi bu meseleyi inceden inceye düşünürken, Jeannette'in kazanlarının böyle küçük tekneye oranla pek büyük olduklarını hatırladı. Kötü talihini bizim üç yüreği yanık çavuşa yükledi:

— Yoksa siz, rolünüzü mü oynuyorsunuz? Hı? Ama yene de çekeceksiniz cezanızı; yarın sabah koğuşlarda zindancılar, üç patates sandığı değil, kalıbımı basarım, üç kaçakçı bulacaklar.

Bayım, aksini söyliyemem size, çünkü haleti ruhiyenizi ben de anlıyorum; ama size şu iki noktayı belirtmek zorundayım: Komedi, eğer ortada komedi varsa, biz değiliz bunu oynayan; tek kurban olduğumuz için asıl bize komedi oynadılar. Nitekim, yarın sabah, zindancılar koğuşlarda üç kaçakçı değil, alnı açık üç insan bulacaklar; daha önce de söylemiştim bunu size.

Artık vakit çok geç olmuştu ve üç kafadarı bir odaya tıktılar.

— İşler doğrusu şu kodaman herifin dediği gibi olmuşsa, dedi, pis bir döşeğe uzanan Settembre, matmazel Ketty muziplikte matmazel Clotilde'den daha yamanmış demek. İtiraf etmeli ki kirli işlere karışmış bulunuyoruz.

Pis:

— Bizi kurşuna mı dizecekler sanıyorsunuz? dedi.

Filimario:

— Olamaz, diye karşılık verdi. New-York devletinde kurşuna dizilmez insan; asılır.

Pis'in gözleri sulandı:

— Ama namuslu insanlarız biz!

Filimario:

— Beni işkillendiren de işte bu nokta ya, dedi.

— IX —

Ertesi sabah, üç asilzadeyi önemli bayın karşısına çıkardılar; adam masasına kurulmuştu ve şef ayakta yanında duruyordu.

Önemli bay:

— Şimdi —şüphesiz kâğıtlarınızda görüleninkinden pek farklı olan— gerçek kimliğinizi söylemeğe ve bize şu afyon ile patates masalını anlatmak için, samimî itiraflarda bulunmağa hazır mısınız, yoksa zorakî itirafları mı tercih edersiniz? diye sordu.

Filimario:

— Size başka bir şekilde karşılık verirsem, özür dilerim, dedi. Gene adalet namına, konsülümüz Baron Nederlet'yi dinlemeniz kabil mi? Kendileri her halde bizim gerçek kimliğimiz hakkında sizleri aydınlatır.

Bir memur gönderildi konsüllüğe, bu sırada da Filimario hikâyeyi kısaca anlattı.

Clotilde'in mimli adını ele vermekten bilhassa kaçınan Filimario:

— Vatandaşımız ve dostumuz, mösyö Troll, dedi. Villâsını emrimize tahsis etmişti ama biz oraya vardığımızda villâ, henüz dolu idi.

Şef gülmeğe başladı; hikâyeyi gülünç buluyordu.

— Otuz yıldır uğursuz işler içinde dönüp dururum da, ilk defa bu kadar tuhaf hikâye işitiyorum.

Filimario:

— Ben de öyle, dedi; yalnız ben, otuz yıldır kibar insanlar arasında yaşıyorum da, başıma daha garip işler geldi.

Bu sırada konsül hazretleri dehlizde bekliyordu. Birden içeri girdi ve bu anda Filimario'yu görünce, kollarını açarak, ona koştu:

— Dostumuz Fil, aman, bu ne güzel tesadüf böyle! Vay vay, mösyö Pis de buradaymış, yanılmıyorsam, bu da mösyö Nort değil mi?

En sonunda da önemli bayın varlığını gördü. O zaman:

— Merhaba, kaptan, dedi; size hangi konuda yardım edebilirim?

Önemli bay üç yabancı efendinin kimliğini ve sudan bir gümrük meselesini iyice meydana çıkarmaktan söz açıldığını anlattı. Sonra, daha da ince noktalara bir bir parmak bastı.

— Fil, afyon kaçakçısı mı? Ne yapıyorsunuz, kaptan, Kont Filimario Dublè daha üç hafta önce altı yüz milyon franlık mirasa kondu. Rica ederim; mesele önemli ise, işe hükûmeti karıştırırım.

Kaptan konsülü temin etti: Yakayı ele vermiş üç bay hemen Amerikan polisinin özür dilemeleri ile serbest bırakılmış olacaktı.

Konsül giderayak:

— Ben bir saate kalmaz gelirim, dedi; fakat konsüllükteki işlerimi yarım bırakmam, galiba, lüzumlu değil: Kaptan, sözünüze inanıyorum.

Yeniden Fil'i kucakladı ve gitti.

Şef sararmıştı ve bozum olmuştu; önemli bay üç asilzadeye özür diledi ve daha bir saat dayanmalarını rica etti.

Filimario son derece ağırbaşlı davrandı; bir gün bile kalıp beklemeğe hazırdı. Cepte metelik olmadı mı ne halt edecekti şu New-York'ta?

Bizim üç kafadar çene yarıştırmağa başlamışlardı, kaptan ile şef de söz kaynatıyorlardı.

— Bu üç palavracı herifin tekrar ellerini çözmek demek, mesleğimize son vermek ve Brodway sokaklarındaki Barnum sirkinin gösterisi için, düzen işini bir yola koymağa kendimizi hazırlamak demektir. Daha şimdiden gazeteler ortalığı kızıştırdılar. Eğer bu anasının gözü kaçakçıları serbest bırakırsak, yutarız hapı. Üç saate kalmaz, bütün cumhuriyet delik deşik eder barsaklarımızı. Patates haline getirilmiş üç sandık afyon bu! Güzel bir hikâye doğrusu. Yarın, bütün iş yerlerinde, «gümrük polisi» patatesleri satılacak ve piç kuruları: «Yaşasın patates şövalyeleri!» diye bağıra çağıra düşecekler peşimize. Konsül emir bırakmadan çekip gitti; dönünceye kadar, keka. Jeannette'i yakalayınca şurada - burada, biz de bu üçünün ellerini çözebiliriz. Yoksa daha önce değil. Şimdi biz, havada dolaşıyoruz. Bir püf noktasını bulalım da şunları gizlice el altında tutalım.

Şef kavuk salladı.

En sonra:

(Devamı var)

Boğulanlar çoğaldı. (Gazeteler)

— Vay anasını... Herif denizi yutmuş be!...

Dürüstlük dersi!

Yol kenarında islek bir benzin istasyonu sahibi olan M. Durand oğluna nasihat ediyordu:

— Hayatta daima dürüst ve namuslu ol evlâdım; dürüstlük bir memleketin ilerlemesi için en lüzumlu şeydir! Meselâ: Bir müşteri şimdi benzin almak için dursa ve beş bin franklık benzin istese... Parayı ödediği zaman ise bana bir tane yerine iki tane birbirine yapışık beşbin frank verdiğini görsem ne yapmam icabeder?

Dürüstlük derslerini can kulağiyle dinleyen çocuk cevap verdi:

— İkinci beşbin frangı ortağınla paylaşman icabeder babacığım!..

Attilâ'nın iskeleti

Budapeşte'de anlatılan bir hikâyeye göre, Sovyet gizli polis ajanlarından birine müzedeki meşhur bir iskeletin hakikaten büyük Hun'ların hükümdarı Attilâ'ya ait olup olmadığını öğrenme ödevi verilmişti. İskeleti alıp giden polis iki gün sonra elinde bir iki kemikle geri geldi ve şefinin huzuruna çıkarak tekmil verdi:

— Evet efendim, bu iskelet Attilâ'ya aittir!

— Nereden anladın İvarof?

— İtiraf etti efendim...

Merak etmeyin!.

Vicomte'un ondört yaşındaki oğlu iriyarı, sarışın ve kendisinin iki misli yaşında Rus mürebbiyesine âşık olmuştu. Rus kızı:

— Ama M. le Vicomte diyordu; sosyal durumlarımız o kadar farklı ki...

Fakat âşık lâkırdı dinler mi:

— Olsun, diye cevap veriyordu; sizi seviyorum ve sizinle evleneceğim!

En sonunda Rus mürebbiye:

— Olamaz dedi; siz henüz on dört yaşındasınız ve ben de çocuklardan hiç hoşlanmam!

Çocuk, mürebbiyenin elini tuttu:

— Çocuklardan ben de hoşlanmam sevgilim; hiç merak etmeyin...

İskoç hikâyesi

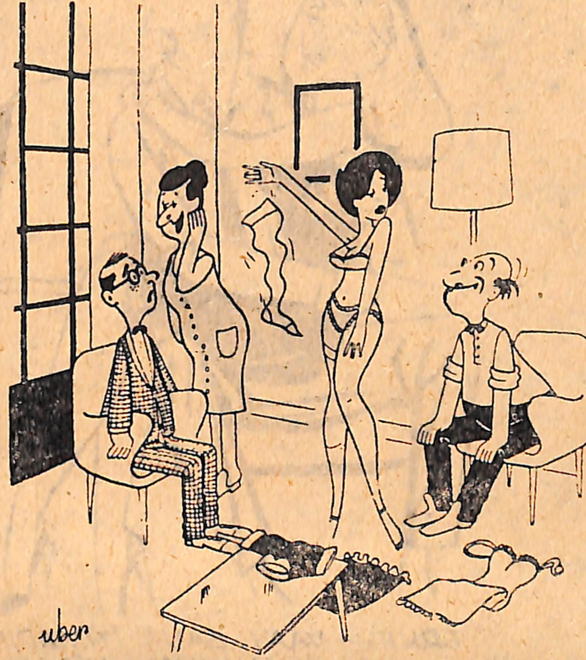
İskoçyalı Mac Intosh oğluna postanenin önünde rastladı. Sert bir tavırla:

— Oğlum dedi; umarım ki mektuplaşmak veya pul koleksiyonu yapmak gibi para tuzağı olan saçma bir takım meraklara kendini kaptırmamışsındır?

Oğlu:

— Merak etme babacığım diye cevap verdi; buraya sadece dolma kalemimi doldurmak için gelmiştim!

— Anneciğim, acaba babam evlenmemize razı olacak mı?..
— Umarım... Kızcağız bütün isteklerini yerine getiriyor!..

Şakacıklar

İhtiyarlar mazi, gençler istikbâl, olgun insanlar hal içinde yaşarlar

★

Saatler uzun, hayat kısadır.

★

Hayâl, istikbâli sever!

★

Herkes çok yaşamak ister. Hiç kimse ihtiyar olmak istemez.

★

İhtiyarlık, bütün ıztırabların randevu yeridir!

★

Her biten şey kısadır!

★

Çocuk, insanın babasıdır.

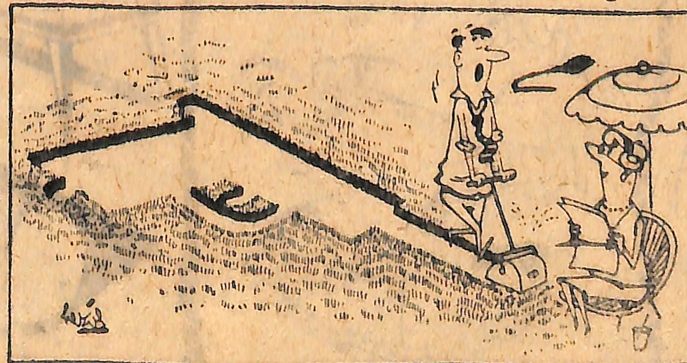
★

Harika çocuk!

Frédéric Pagnol adında, sekiz yaşında bir harika çocuk bir roman yazmıştı. Eserinin ilk sahifesinde şu satırlar vardı:

«Dört yaşından küçük olanlar okuyamaz.»

★

— Vallahi karıcığım, şu otları biçerken seni düşünüyorum.

Büyük avukat

Zengin petrolcu bir takım karışık işlere girdiği için tevkif edilmişti. Karısı şehrin en meşhur avukatına başvurup içinde bir milyon lira bulunan bir zarf verdi ve:

— Sayın avukat, dedi; siz kocamı eskidenberi tanırsınız bize yardım edin. Eğer bu işten onu iki sene ile kurtarabilirseniz size bir milyon lira daha vereceğim!

Dâva kadının arzuladığı gibi sonuçlandı ve kocası iki yıl hapse mahkûm edildi. Kadın avukata verdiği sözü yerine getirmek için yazıhanesine uğradığı vakit meşhur avukat:

— Ah sayın madam dedi; kocanızın dâvası beni ne kadar uğraştırdı bilemezsiniz! Bu iki yıllık mahkûmiyet kararını alabilmek için bir hayli yoruldum doğrusu; zira jüri üyelerinin ekseriyeti beraat kararı vermeğe mütemayildiler!..

Edebî fıkra

Yirmi sene kitap nâşirliği yapmış olan bir adam elektrik süpürgesi satıcılığını daha kârlı bularak mesleğini değiştirdi. Bir gün bir müşterisine gösterdiği bir süpürge için kadın:

— Hakikaten dedi; söylediğiniz gibi bu süpürge bütün pis ve kirli şeyleri çekip alır mı?

Eski nâşir, yeni süpürge satıcısı bu lâfa içerledi:

— Hem de nasıl madam; geçenlerde bu süpürgeyi «Leydi Chatterley'in âşıkı» kitabı üzerinde biraz gezdirdim; kaldırdığım zaman o kitabın yerinde Louisa May Alcott'un «Küçük Kadınlar» ı vardı.

Yeni numara

Bir gözbağcı Radio City'deki bir müzikhol'e başvurarak iş istedi:

— Çok müthiş yeni bir numaram var; bir kızı testere ile ikiye bölüyorum!..

— Hıh! Siz buna yeni numara mı diyorsunuz?

— Evet ama ben kızı uzunlamasına ikiye ayırıyorum!..

Daüssıla!

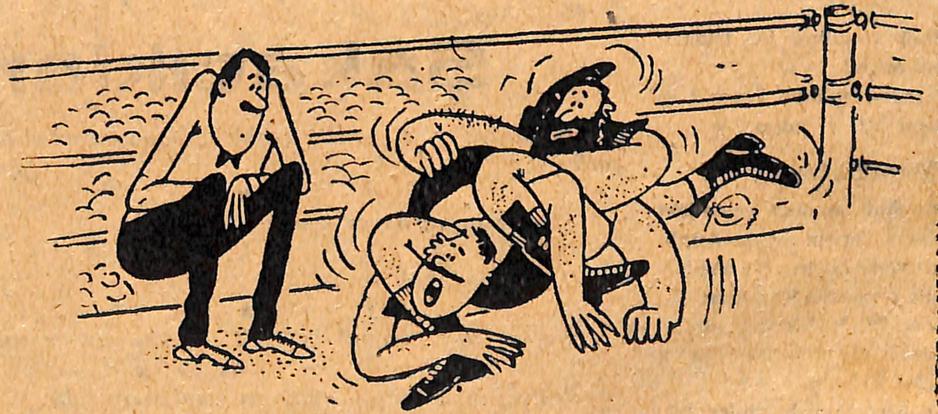
Batı Almanya'ya sığınan bir Rus mültecinin üzeri aranınca rengârenk bir sürü hap ve Stalin'in büyük bir portresi bulundu. Sorulduğu zaman Rus anlattı:

— Yeşil haplar baş ağrısı için, sarılar hazımsızlık için, mor olanlar romatizmam için, maviler diş ağrım için; Stalin'in resmi ise daüssıla başlangıcı belirir belirmez bakmak için!..

dünya Karikatürleri

ERKEK– VAAY, BANA İTİMADIN YOK HA? ÖYLEYSE ARAMIZDAKİ NİŞAN BOZULMUŞTUR...

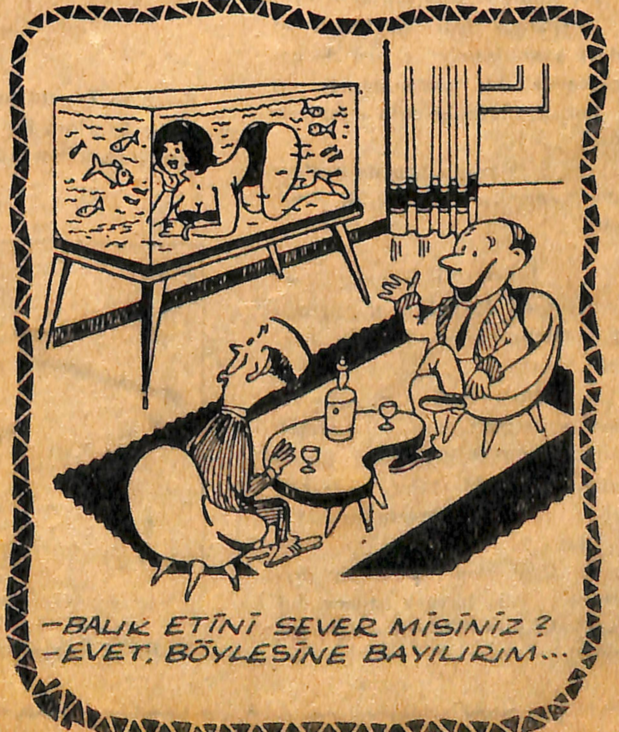
–GÜREŞİN BİTTİĞİNE EMİNİM, AMA BUNLARI NASIL AYIRACAĞIZ?..

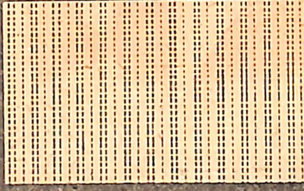
YAZISIZ

–ÇOK ŞIMARTIYORSUN, ONUN HER İSTEDİĞİNİ YAPMAK HİÇ DOĞRU DEĞİL!..

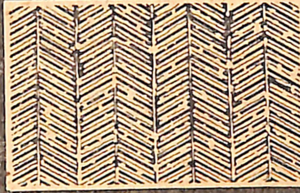
–BALIK ETİNİ SEVER MİSİNİZ?
–EVET, BÖYLESİNE BAYILIRIM...

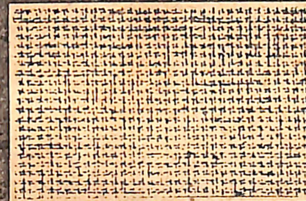
Her renk ve desende poplinler

Çeşitli basmalar

Zarif yünlüler

Orijinal desende yenilikler

Ressam Cahit Reklamcılık

Sümerbank'ın her cins mevsimlik kumaşları birçok yeniliklerle mağazalarına dağıtılmıştır. Sümerbank kumaşları, hem zarif ve hem de bankacılığı gibi sağlam ve itimada şayandır.

SÜMERBANK

ALIM ve SATIM MÜESSESESİ

Basın. 2691 - A 11757/22

Faal 568/24

BASIN İLAN KURUMU
GENEL MÜDÜRLÜĞÜNDEN

195 sayılı kanunla kurulan "BASIN İLAN KURUMU" Genel Müdürlüğü ile Şube Müdürlüklerinin adres ve telefon numaraları aşağıda gösterilmiştir. İlgililere duyurulur.

Genel Müdürlük : İstanbul Türk Ocağı Cad. No. 1 kat 3
Telefon : 22 43 84 - 85

Şube Müdürlüğü : İstanbul - Türk Ocağı Cad. No. 1 kat 3

Şube Müdürlüğü : Ankara - Ulus İş Hanı E Bloku kat 2 No: 41
Telefon : 105817 - 105787

Şube Müdürlüğü : İzmir 2. Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardiçalı Han
Telefon : 23911

Telgraf : BASINKURUMU.

Basın. 2943

PİYALE Makarnası

paketleri üzerindeki aşçıbaşı resminden 5 dane (Posta kutusu 825 - İzmir) adresine yollayarak ikramiyelere katılınız !

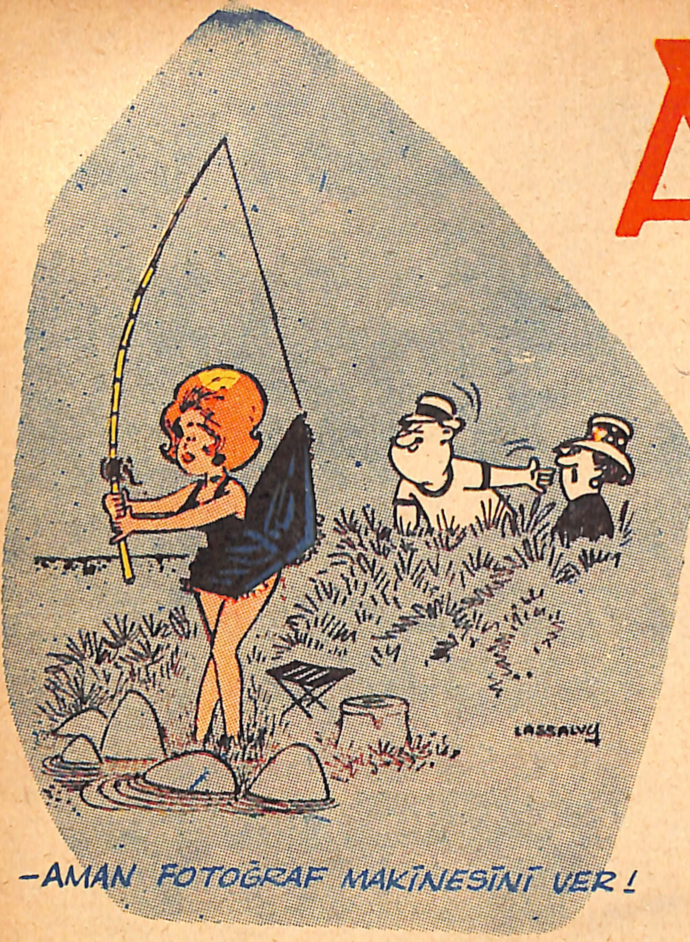
Her ayın 15 de :

1 Kişiye **1.000** T.L.
4 « **250** «
10 « **100** «

T. B. B. 653 / 25

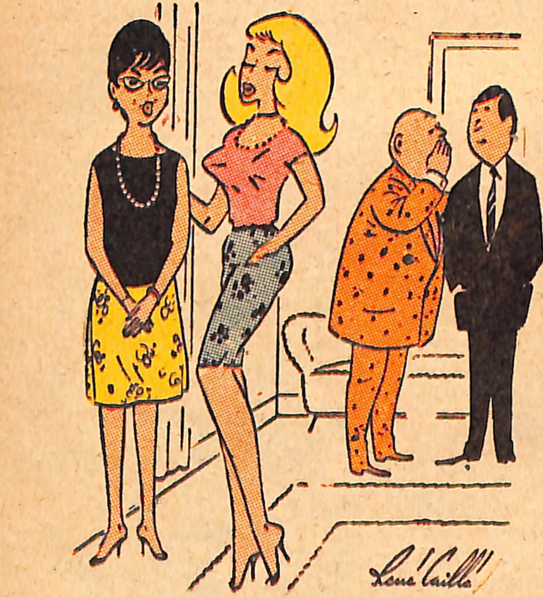
Akbaba

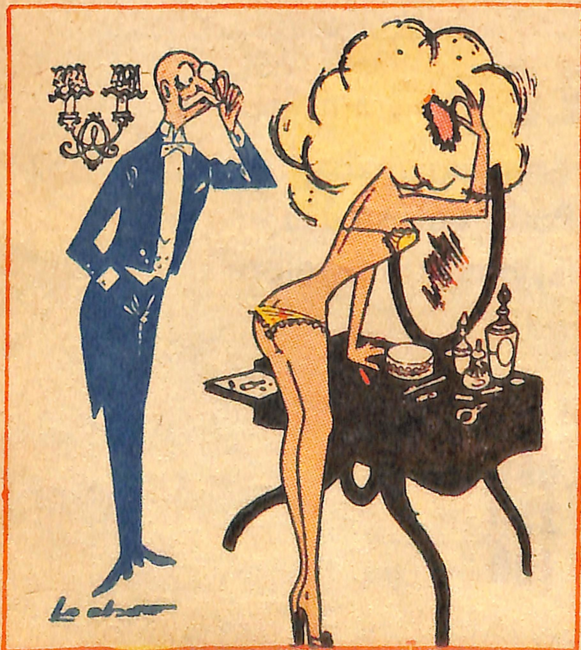
–AMAN FOTOĞRAF MAKİNESİNİ VER!

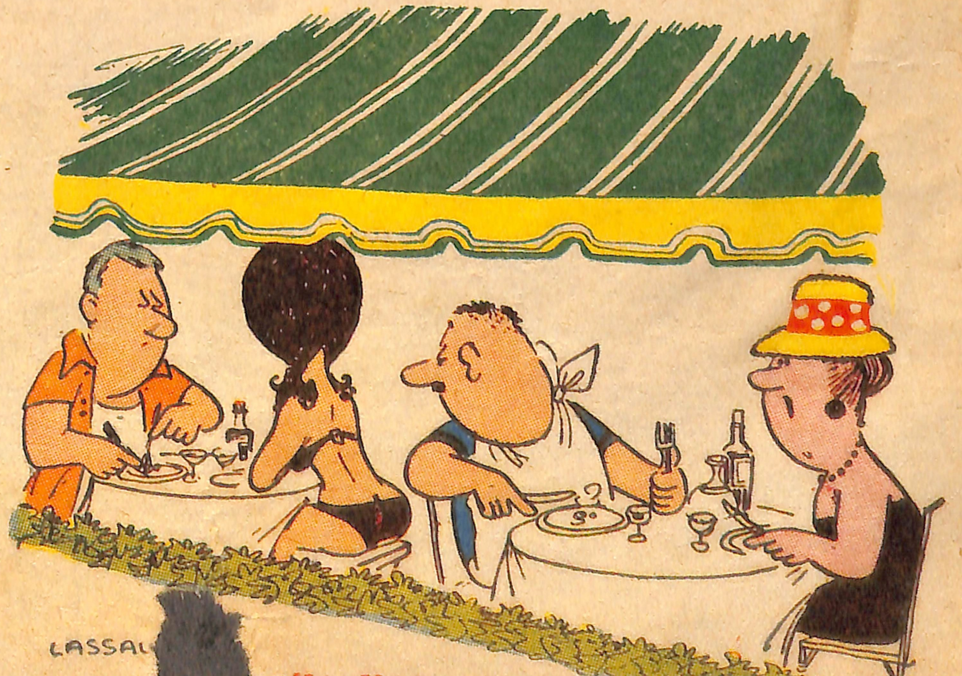
–HER KELİMEN BİR NAĞME, HER SÖZÜN BİR MUSİKÎ SEVGİLİM...

–ESMERİ ABLASIDIR, İKİ YAŞ BÜYÜK... AMA DRAHOMASI DA İKİ MİSLİDİR!

–SEN MİSİN CANIM?

– ... GÖZLÜ ADAMSIN POL... GÖZÜN ...ŞKASININ TABAĞINDA!